

அமரர் வெற்றிவேலு துரைராஜா அவர்களின்
நினைவுமலர்

In Memoriam
Late Mr. Vettivelu Thurairajah

12.01.2007

சமர்ப்பணம்

அன்பன், பண்பன்,
பாசத்தன், அறிவின் உறைவிடமாக,
கன்வான மொழி பேசு
ஓயாத நினைவுகளை எமக்களித்து
அகலாத பாசம் இங்கிருக்க எம்மை
விட்டுப் பிரிந்த எங்கள்
இதய தெய்வத்தன்
பொற்பாத மலர்களில்
இப் பொன் மலர்
சமர்ப்பணம்.

மனைவி, பிள்ளைகள்,
மருமக்கள், பேரப்பிள்ளைகள்,

பண்டம் பெய் கூரை பழகி விழுந்தக்கால்
 உண்டஅப் பெண்டிரும் மக்களும் பின்செலார்
 கொண்ட விரதமும் ஞானமும் அல்லது
 மண்டி அவருடன் வழி நடவாதே.

ஊர் எலாம் கூடி ஒலிக்க அழுதிட்டு
 பேரினை நீக்கிப் பிணம் என்று பேர் இட்டு
 சூரை அங்காட்டிடைக் கொண்டு போய்ச் சுட்டிட்டு
 நீரினில் மூழ்கி நினைப்பு ஒழிந்தார்களே.

அடப்பண்ணி வைத்தார் அடிசிலை உண்டார்
 மடக்கொடியாரோடு மந்தணம் கொண்டார்
 இடப்பக்கமே இறை நொந்ததே என்றார்
 கிடக்கப் படுத்தார் கிடந்தொழிந்தாரே.

பந்தல் பிரிந்தது பண்டாரம் கட்டு அற்ற
 ஒன்பது வாசலும் ஒக்க அடைத்தன
 துன்பு உறு காலத் துரிசு வர மேன்மேல்
 அன்புடையார்கள் அழுது அகன்றார்களே.

நாட்டுக்கு நாயகன் நம் ஊர்த் தலைமகன்
 காட்டுச் சிவிகை ஒன்று ஏறிக் கடைமுறை
 நாட்டார்கள் பின்செல்ல முன்னே பறைகொட்ட
 நாட்டுக்கு நம்பி நடக்கின்ற வாரே.

வளைத்து இடை முற்றத்து ஓர் மாநிலம் முற்றும்
 குளத்தின் மண் கொண்டு குயவன் வளைந்தான்
 குடம் உடைந்தால் அவை ஓடு என்று வைப்பர்
 உடல்உடைந்தால் இறைப்போதும் வையாரே.

ஆர்த்து எழு சுற்றமும் பெண்டிரும் மக்களும்
 ஊர்த்துறைக் காலே ஒழிவர் ஒழிந்தபின்
 வேர்த்தலைப் போக்கி விறகு இட்டு எரி மூட்டி
 நீர்த்தலை மூழ்குவர் நீதி இலோரே.

- திருமூலர் திருமந்திரம்

தோத்திரப் பாடல்கள்

வ்நாயகர் துத்

வாக்குண்டாம் நல்ல மனமுண்டாம் மாமலராள்
நோக்குண்டாம் மேனி நுடங்காது - பூக்கொண்டு
துப்பார் திருமேனிற் தும்பிக்கையான் பாதம்
தப்பாமல் சார்வார் தமக்கு.

தேவாரம்

என்ன புண்ணியஞ் செய்தனை நெஞ்சமே
இருங்கடல் வையத்து
முன்னநீபுரி நல்வினைப் பயனிடெ
முழுமணித் தரளங்கள்
மன்னு காவிரி சூழ்திரு வலஞ்சுழி
வாணனை வாயாரப்
பன்னியாதரித் தேத்தியும் பாடியும்
வழிபடு மதனாலே.

த்நவாசகம்

துடிகொள்ளேர் இடையாள் சுரிசூழல் மடந்தை
துணைமுலைக் கண்கள் தோய் சுவடு
பொடிகொள்வான் தழலிற் புள்ளிபோல் இரண்டு
பொங்கொளி தங்குமார் பின்னே
செடிகொள்வான் பொழில்சூழ் திருப்பெருந்துறையில்
செழுமலர்க் குருந்தம் மேவியசீர்
அடிகளே அடியேன் ஆதரித் தழைத்தால்
அதெந்துவே என்றரு ளாயே.

- மாணிக்கவாசகர்

த்நவ்சைப்பா

அம்பரா அனலா அனிலமே புவிநீ
அம்புவே இந்துவே இரவி
உம்பரா லொன்று மறியொணா வணுவா
யொழிவற நிறைந்த வொண் சுடரே
மொய்ம்பராய் நலங்சொன் மூதறிவாளர்
முகத்தலை யகத்தமர்ந் தெனக்கே
யெம்பிரானாகி யாண்டநீ மீண்டே
யெந்கையுந் தாயுமாயினையே.

- கருவூர்த்தேவர்

தீருப்பல்லாண்டு

மிண்டு மனத்தவர் போமின் கண்
மெய்யடியார்கள் விரைந்து வம்மின்
கொண்டுங் கொடுத்துங் குடி குடி
யீசற்காட் செய்மின் குழாம் புகுந்
தண்டங் கடந்த பொருளை
வில்லதோ ரானந்த வெள்ளப் பொருள்
பண்டு மின்று மென்று முள்ள
பொருளென்றே பல்லாண்டு கூறுதுமே.

- சேத்தனார்.

புரானம்

உலகெ லாம்உணர்ந் தோதற் கரியவன்
நிலவு லாவிய நீர்மலி வேணியன்
அலகில் சோதியன் அம்பலத் தாடுவான்
மலர்சி லம்படி வாழ்த்தி வணங்குவாம்.

- சேக்கிழார்

தீருப்புகழ்

கைத்தல நிறைகனி அப்பொ டவல்பொரி
கப்பிய கரிமுகன் அடிபேணிக்
கற்றிடும் அடியவர் புத்தியி லுறைபவ
கற்பக மெனவினை கடிதேகும்
மத்தமு மதியமும் வைத்திடும் அரன்மகன்
மற்பொரு திரள்புய மதயானை
மத்தள வயிறனை உத்தமி புதல்வனை
மட்டவிழ் மலர்கொடு பணிவேனே
முத்தமிழ் அடைவினை முற்படு கிரி தனில்
முற்பட எழுதிய முதல்வோனே
முப்புரம் எரிசெய்த அச்சிவ னுறைரதம்
ஆச்சது பொடிசெய்த அதிகீரா
அத்துய ரதுகொடு சுப்பிர மணிபடும்
அப்புன மதனிடை இபமாகி
அக்குற மகளுடன் அச்சிறு முரருகனை
அக்கண மணமருள் பெருமானே.

- திருப்புகழ், அருணகிரிநாதர்

வாழ்த்து

வான்முகில் வழாது பெய்க மலிவளம் சுரக்க மன்னன்
கோன்முறை அரசசெய்க குறைவிலா துயிர்கள் வாழ்க
நான்மறை அறங்களோங்க நற்றவம் வேள்வி மல்க
மேன்மை கொள் சைவநீதி விளங்குக உலகமெல்லாம்.

சீவபுராணம்

திருச்சிற்றம்பலம்

தொல்லை இரும்பிறவிச் சூழும் தளைநீக்கி
அல்லலறுத் தானந்தம் ஆக்கியதே - எல்லை
மருவா நெறியளிக்கும் வாதவூர் எங்கோன்
திருவா சகம்என்னும் தேன்

நமச்சிவாய வாழ்க நாதன்தாள் வாழ்க
இமைப்பொழுதும் என்நெஞ்சில் நீங்காதான் தாள்வாழ்க
கோகழி யாண்ட குருமணிதன் தாள்வாழ்க
ஆகம மாகிநின் றண்ணிப்பான் தாள்வாழ்க
ஏகன் அநேகன் இறைவ னடிவாழ்க
வேகங் கெடுத்தாண்ட வேந்தனடி - வெல்க
பிறப்பறுக்கும் பிஞ்ஞுகன்றன் பெய்கழல்கள் வெல்க
புறத்தார்க்குச் சேயோன்றன் பூங்கழல்கள் வெல்க
கரங்குவிவா ருண்மகிழுங் கோன்கழல்கள் வெல்க
சிரங்குவிவா ரோங்குவிக்குஞ் சீரோன் கழல் வெல்க

ஈசனடிபோற்றி எந்தை யடிபோற்றி
தேச னடிபோற்றி சிவன்சே வடிபோற்றி
நேயத்தே நின்ற நிமல னடிபோற்றி
மாயப் பிறப்பறுக்கு மன்ன னடிபோற்றி
சீரார் பெருந்துறைநந் தேவ னடிபோற்றி
ஆராத இன்பம் அருளு மலைபோற்றி
சிவனவனென் சிந்தையுள் நின்ற அதனால்
அவனருளாலே அவன்றாள் வணங்கிச்
சிந்தை மகிழ்ச் சிவபுராணந்தன்னை
முந்தை வினைமுழுதும் ஓய வுரைப்பணியான்

கண்ணுதலான் தன்கருணைக் கண்காட்ட வந்தெய்தி
எண்ணுதற் கெட்டா எழிலார் கழலிறைஞ்சி
விண்ணிறைந்து மண்ணிறைந்து மிக்காய் விளங்கொளியாய்
எண்ணிறந் தெல்லை இலாதானே நிற்பெருஞ்சீர்
பொல்லா வினையேன் புகழுமா றொன்றறியேன்
புல்லாகிப் பூடாய் புழுவாய் மரமாகிப்
பல்விருக மாகிப் பறவையாய் பாம்பாகிக்
கல்லாய் மனிதராய்ப் பேயாய்க் கணங்களாய்
வல்லகர ராகி முனிவராய்த் தேவராய்ச்
செல்லா நின்றவித் தாவர சங்கமத்துள்

எல்லாப் பிறப்பும் பிறந்திளைத்தே னெம்பெருமான்
மெய்யேயுன் பொன்னடிகள் கண்டின்று வீடுற்றேன்
உய்யவென் னுள்ளத்துள் ஓங்கார மாய்நின்ற
மெய்யா விமலா விடைப்பாகா வேதங்கள்
ஐயா வெனவோங்கி ஆழுந்தகன்ற நுண்ணியனே

Sivapuranam

Thollai irum piravi soolum thalai neeki
Allal arththu aanantham aakiathey - ellai
Maruva neri yalikkum vathavoor enkohne
Thiruvasakam ennum thaene.

Namachivaya varlga - Nathan tharl varlga
Imaippoluthum en nenchil - Neengathan thaal varlga!
Kokali aanda - Kurumani then thaal varlga!
Akamam aakinindra annippaanthaal varlga!
Ekan anekan - Iraivan adi varlga!
Vekam keduth thaanda - Venthan adi velga
Pirpparukum pinjiakan then - Peykalal velga
Puraththarkuch seyon then - Konkalalkal velga
Karanguvivar ul magailung - Koan kalalkal velga
Siranguvivar ornguvikkum - Seerhon kalai velga

Easan adi pottri - Enthai adi pottri
Thesan adi pottri - Sivansevadi pottri
Neyathe nindra - Nimalan adi pottri
Maya pirapparukum - Mannan adi pottri
Seerar perunthurai nam - Thevan adi pottri
Aaratha inpam - Arulum malai pottri
Sivan avan en sinthayul - Ninra athannal
Ava arulale - Avan thal vananki
Sinthai mahilach - Sivaporanam thanni
Munthai vinai muluthum - Oya uraippa yan

Kannuthalaan than karunaikan kaatta vantheithi
Ennuthatku edda - Ellilar kalai iranchi
Vinnirainthu - Mannirainthu mikkaai vilangkoliyai
Enniranthellai - Ilathaney nin peruncheer
Polla vinaiyane - Pugalumaru onrraiyane

Pull aahi poodai - Puluvai maramahi
Pal virugam aahi - Paravaiyai pampahi
Kallai manitharai - Peyai kanangalai
Val asurar aahi - Munivarai thevarai
Sella nindra ith - thavara sangamathul

Ellap pirappum - Piranth ilauithane emperuman
Meiya unn ponnadigal - Kandu inru veedutraen
Uya enn ullathu - Omgramai ninra
Meiye vimal - Vidaippaga vethangal
“Aya” ene ongi - Alnthu akandra nunnaiane

வெய்யாய் தணியாய் இயமான னாம்விமலா
 பொய்யா யினவெல்லாம் போயகல வந்தருளி
 மெஞ்ஞான மாகி மிளிர்கின்ற மெய்ச்சுடரே
 எஞ்ஞான மில்லாதேன் இன்பப்பெருமானே
 அஞ்ஞானந் தன்னை அகல்விக்கும் நல்லறிவே
 ஆக்கம் அளவிறுதி இல்லாய் அனைத்துலகும்
 ஆக்குவாய் காப்பாய் அழிப்பாய் அருள்தருவாய்
 போக்குவா யென்னைப் புகுவிப்பாய் நின்தொழும்பின்
 நாற்றத்தின் நேரியாய் சேயாய் நணியானே
 மாற்றம் மனங்கழிய நின்ற மறையோனே

கறந்தபால் கன்னலொடு நெய்கலந்தாற் போலச்
 சிறந்தடியார் சிந்தையுள் தேனூறி நின்று
 பிறந்த பிறப்பறுக்கும் எங்கள் பெருமானே
 நிறங்கனோர் ஐந்துடையாய் விண்ணோர்கள் ஏத்த
 மறைந்திருந்தாய் எம்பெருமான் வல்வினையேன் தன்னை
 மறைந்திட மூடிய மாய இருளை
 அறம்பாவம் என்னம் அருங்கயிற்றாற் கட்டிப்
 புறந்தோல் போர்த்தெங்கும் புழுஅழுக்கு மூடி
 மலம் சோரும் ஒன்பது வாயிற் குடிலை
 மலங்கப் புலனைந்தும் வஞ்சனையைச் செய்ய

விலங்கு மனத்தால் விமலா உனக்குக்
 கலந்த அன்பாகிக் கசிந்துள் உருகும்
 நலந்தான் இலாத சிறியேற்கு நல்கி
 நிலந்தன் மேல் வந்தருளி நீள்கழல்கள் காட்டி
 நாயிற் கடையாய்க் கிடந்த அடியேற்குத்
 தாயிற் சிறந்த தயாவான தத்துவனே
 மாசற்ற சோதி மலர்ந்த மலர்ச்சுடரே
 தேசனே தேனார் அமுதே சிவபுரனே

பாசமாம் பற்றறுத்துப் பாரிக்கும் ஆரியனே
 நேச அருள் புரிந்து நெஞ்சில் வஞ்சங்கெடப்
 பேராது நின்ற பெருங்கருணைப் பேராறே
 ஆராஅமுதே அளவிலா பெம்மானே
 ஓராதார் உள்ளத்து ஒளிக்கும் ஒளியானே
 நீராய் உருக்கியென் ஆருயிராய் நின்றானே
 இன்பமும் துன்பமும் இல்லானே உள்ளானே

அன்பருக்கு அன்பனே யாவையுமா யல்லையுமாய்
 சோதியனே துன்னிருளே தோன்றாப் பெருமையனே
 ஆதியனே அந்தம் நடுவாகி அல்லானே
 ஈர்த்தென்னை ஆட்கொண்ட எந்தை பெருமானே
 கூர்த்தமெய்ஞ் ஞானத்தால் கொண்டுணர்வார் தங்கருத்தின்
 நோக்கரிய நோக்கே நுணுக்கரிய நுண்ணுணர்வே
 போக்கும் வரவும் புணர்வுமிலாப் புண்ணியனே

Veyai thaniyai - Iyamaana naam vimala
Poiyayina ellam - Poyagala vantharuli
Meyijanamm aahi - Milir kindra mechudaray
Enjnanam illaathen inpaperumane
Anjnanam thannai - Akalvikum nal arivey
Aakam alavu irithai - Illai anaithulakum
Aakuvai kaapai - Alippai arul tharuvai
Porkkuvai ennai - Pukuvippai nin tholumpin
Naattrathin neriaie - Seyai naniane
Matrm manan kalia - Nindra marayone

Karantha paal kannanodu Nei kalanthat pole
Siranthadiyar sinthanaiyul - Thenoori nindru
Pirantha pirapparukkum - Engal perumaan
Nirangal ore eyanthu udiyai - Vinnorgal eththa
Marainthirunthai emperuman - Valvinai yane thannei
Marainthida moodia - Maya iruulai
Arampaavam ennum - Arung kaitral kattip
Puranthol porthu engum - Pulu aluku moodi
Malam sorum onpathu - Vayil kudalai
Malankap pulan eyethum - Vanjanaiyai seya

Vilanku manaththal - Vimala unaku
Kalantha anpakik - Kasinthu ul urugum
Nalanthaan ilatha - Siriyetku nalki
Nilanthan male vantharuli - Neel kalzalkal kaatti
Niyit kadaiyaik - Kidantha adiyetkuth
Thaayit sirantha - Thayavana thatthuvaneh
Maasatra sothy - Malarantha malarsudareh
Thesaneh thaenar - Amuthey sivapuraneh
Pasamaam pattaruthu - Paarikum aariyaneh
Nesa arul purithu - Nenchil vanchang keda

Perathu ninra - Perung karuaip perary
Aara amuthey - Alavilaap pemmaneh
Orathar ullathul - Olikum oliyaneh
Neerai urukien - Aaruyirai nindraneh
Inpamum thunpamum - Ilaneh ullaneh

Anparuku anpaneh - Yavaiyumai allayumaam
Sothiyaneh thun iruleh - Thondraap perumayaeh
Athiyaneh anthanm - Naduvaaki allaaaneh
Eerththennai aadkondha - Enthai perumaaneh
Kurtha menjanathal - Kondunarvar thangakaruthin

Nokaria nokeh - Nunukaria nunnubarveh
Pokum varavum - Punarvum ilap punniane

காக்கும் எம் காவலனே காண்பரிய பேரொளியே
ஆற்றின்ப வெள்ளமே அத்தா மிக்காய் நின்ற
தோற்றச் சுடரொளியாய்ச் சொல்லாத நுண்ணுணர்வாய்

மாற்றமாம் வையகத்தின் வெவ்வேறே வந்தறிவாம்
தேற்றனே தேற்றத் தெளிவே என் சிந்தனையுள்
ஊற்றான உண்ணார் அமுதே உடையானே
வேற்று விகார விடக்குடம்பின் உட்கிடப்ப
ஆற்றேனெம் ஐயா அரனையோ வென்றென்று
போற்றிப் புகழ்ந்திருந்து பொய்கெட்டு மெய்யானார்
மீட்டிங்கு வந்து வினைப்பிறவி சாராமே
கள்ளப் புலக்குரம்பை கட்டழிக்க வல்லானே
நள்ளிருளில் நடடம் பயின்றாடும் நாதனே
தில்லையுட் கூத்தனே தென்பாண்டி நாட்டானே

அல்லற் பிறவி அறுப்பானே ஓ வென்று
சொல்லற்ற் கரியானைச் சொல்லித் திருவடிக் கீழ்ச்
சொல்லிய பாட்டின் பொருளுணர்ந்து சொல்லுவார்
செல்வர் சிவபுரத்தின் உள்ளார் சிவனடிக்கீழ்ப்
பல்லோரும் ஏத்தப் பணிந்து

திருச்சிற்றம்பலம்

Kakum em kavalaneh - Kaanparia peroliye
Aatrinpa vellameh - Aththmickai nindra
Thottach sudar oliyai - Sollatha nunnunarvai
Maattramaam vyakathin - Vevvereh vantharivaam
Thetraneh thetra - Theliveh en sinthaniyul
Oorthanan unnar - Amuthey udaiyaneh
Vetru vigara Vidakudampin udkidappa
Aatrane en aya - Aranehyoh enrenru

Portrip pugalnthirunthu - Poi kettu meyanar
Meeddingu vanthu - Vinaippiravi saarameh
Kallap pulakurambai - Kaddalika vallaneh
Nal irulil naddam - Pyinradum maathaneh
Thillayul koothaneh - Thenpaandi naathaneh

Allal piravi - Arupaaneh 'oh' enru
Sollatku arianaanai - Solli thiruvadikeel
Sollia paaddin - Porul unarnthu solluvaar
Selvar sivapurathin - Ullar sivan adikeelp
Pallorum - Ethap paninthu

Thiruchitrambalam

வாழ்க்கை வரலாறு

வெற்றிவேலு துரைராஜா

தந்தை சுந்தரம்பிள்ளை வெற்றிவேலு கொக்குவில் பிரம்படியைப் பூர்வீகமாகக் கொண்டவர். தாயார் அப்புக்குட்டி செல்லம்மா மல்லாகத்தைப் பூர்வீகமாகக் கொண்டவர். இவர்கள் இருவருக்கும் இரண்டு பிள்ளைகள். மூத்தவர் துரைராஜா. இளையவர் நாகம்மா. தந்தையை இளவயதிலேயே இழந்த துரைராஜா தாயாருடனும் சகோதரியுடனும் மல்லாகத்திலேயே வாழ்ந்தார். தாயாரின் ஊக்கத்தினாலும் அக்காலத்தில் மல்லாகத்தில் வசித்த சங்கரப்பிள்ளை வாத்தியார் என்பவரின் அனுசரணையாலும் துரைராஜாவின் கல்விக்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்கப்பட்டது. அவரைச் சிறுவயதிலேயே வேலைக்கு அனுப்பத் துரைராஜாவின் தாயார் விரும்பவில்லை. தனது மகனைப் படிப்பில் ஊக்குவித்தார்.

பிற்காலத்தில் தனது கல்விக்கு ஆக்கமும் ஊக்கமும் தந்தவர்கள் தனது தாயாரும், சங்கரப்பிள்ளை வாத்தியாரும் தான் என எப்பொழுதும் துரைராஜா சொல்லி மகிழ்ந்தார். தன்னுடைய இந்த நிலைக்கு வித்திட்டவர் சங்கரப்பிள்ளை வாத்தியார் என அவர் இறப்பதற்குச் சிலநாட்கள் முன்பு கூட நினைவு கூர்ந்தது குறிப்பிடத்தக்கது.

சன்னாகம் ஸ்கந்தவரோதய கல்லூரியில் கல்விபயின்ற துரைராஜா 1940 தைமாதத்தில் நடத்தப்பட்ட **London Matriculation Examination** ல் சித்திபெற்றார். அதே வருடம் **October** மாதம் நடத்தப்பட்ட **General Clerical Service Examination** ல் தேர்ச்சி பெற்று **January 1941** ல் **Irrigation Department** அரசாங்க ஊழியராக நியமனம் பெற்றுத் திசமகாரகமற்றிக்குச் சென்றார்.

நீர்ப்பாசனத் திணைக்களத்தில் இருந்து நீதி அமைச்சுக்கு மாற்றம் பெற்று **January 1946** ம் ஆண்டு சாவகச்சேரி **Magistrates Court** ல் **Interpreter and Chief Clerk** ஆகப் பதவி உயர்வு பெற்றுச் சென்றார். சாவகச்சேரியில் வேலை செய்யும் போதே அனுராதபுரம் செல்லையா சவுந்தரம் தம்பதிகளின் புதல்வி கமலநாயகியை 1950 ஆம் ஆண்டு மணந்து கொண்டார். இவர்கள் ஸ்ரீகௌரி, ஸ்ரீரவீந்திரன், ஸ்ரீரவிச்சந்திரன், ஸ்ரீரவிச்செல்வன், ஸ்ரீவசந்தி, ஸ்ரீரவிஷங்கர் என நான்கு ஆண்களும் இரண்டு பெண்களும் ஆக ஆறு குழந்தைகளுக்குப் பெற்றோராகி மகிழ்ந்தனர்.

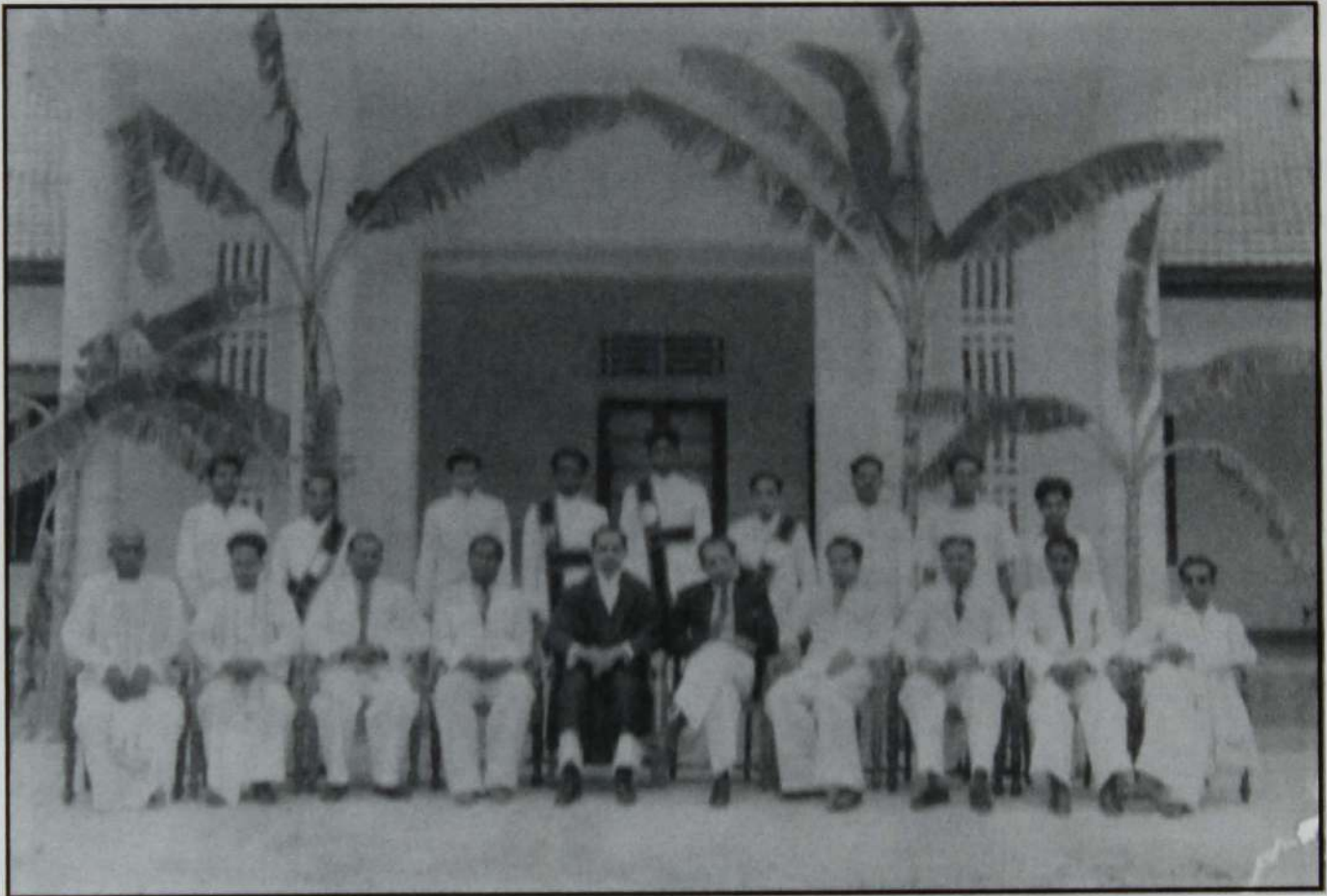
தனது சகோதரிக்கு மறுவம்புலவைச் சேர்ந்த சின்னத்தம்பி சடாச்சரம் ஆசிரியரை மணமுடித்து வைத்து மகிழ்ந்தார்.

தனது பிள்ளைகள் அவரவர் விரும்பிய துறைகளிலே மிளிரப் பெற்றோர்கள் முன்னின்று ஆக்கமும் ஊக்கமும் அளித்தார்கள். இந்திரனின் கலைசார்ந்த ஆர்வத்தை ஊக்குவித்து அவர் மானிப்பாய் இந்துக்கல்லூரி நாடகங்களில் நடிக்கும்போதும் பின்நாளில் கதை, கட்டுரை, சினிமா என அவர் கலைஆர்வம் விரிவுபெற்றபோதும் ஊக்கமளித்து இந்திரனுக்கு ஒரு **critical analysis** செய்து ஊக்குவித்தார். சந்திரனின் உதை பந்தாட்டம், **cricket**, **badminton** விளையாட்டுக்களை முன்வரிசை பார்வையாளராக எப்போதும் அமர்ந்து பார்த்து மகிழ்ந்தார். சாந்தனின் **badminton** ஆர்வத்தை ஊக்குவித்து அவர் விளையாடிய போட்டிகளுக்கு முன்வரிசைப் பார்வையாளராயிருந்து பார்த்து மகிழ்ந்தார். ஷங்கரின் கற்பிக்கும் ஆளுமையைக் கற்றவர்கள் கூறிப் புகழ்ந்ததைக் கேட்டு மகிழ்ந்தார்.

தனது பிள்ளைகள் யாவர்க்கும் தானே முன்னின்று விஷ்ணுபாலா, அம்பிகா, ஜெயந்தி, கபாஜினி, ஆனந்ததேவன், சித்திரா ஆகியோரை மருமக்களாக்கினார். 1975 ல் ஓய்வு

பெற்றவர் 1980ம் ஆண்டுவுரை ஈடுபாட்டுடன் அனுராதபுரம் வயற்காணிகளில் விவசாயம் செய்தார். பின்னர் நிரந்தரமாக 1987 வரை யாழ்ப்பாணத்திலும் 1987ல் இருந்து 2000 வரை கொழும்பிலும் இருந்து ஒரு சிறந்த சமூகசேவகனாகக் கேட்போருக்கு எல்லாம் தன்னால் இயன்ற உதவிகள் செய்தார்.

தன்னை நாடிவந்த பல அரசாங்க உத்தியோகத்தர்களுக்காக Tribunal ல் வாதாடி வெற்றிபெற்றுக் கொடுத்தார். 2001 ஆம் ஆண்டு லண்டன் வந்த பின்பும் தாயக நிகழ்வுகளில் Current Affairs ஐ மிகவும் ஆர்வமாகப் பின்பற்றினார். பின்னர் மூத்தமகள் Dr. Mrs ஸ்ரீகௌரி விஷ்ணுபாலாவின் பிள்ளைகள் ஆரணி, ஆதவன் இருவரும் Medical School படிப்பை ஆரம்பித்ததும் அதனை மிகச் சந்தோசமாக அவருடைய நண்பர்களுக்குச் சொல்லி மகிழ்ந்தார். பேரப்பிள்ளைகளின் படிப்பிலும் முன்னேற்றத்திலும் அதிக ஆர்வம் கொண்டு அவர்களுடைய முன்னேற்றத்தை கண்காணித்து வந்தார். நிறைவானதொரு வாழ்க்கை வாழ்ந்த துரைராஜா அவர்கள் 12-01-2007 ல் சிவபதமெய்தினார்.

1952

To My Dear Appah

Appah, you were here yesterday and gone today. I find it difficult to comprehend that you are gone. I am still listening to the sound of your walking stick.

We only realised after you were gone just how many hearts you touched in this world. All your social work didn't go unnoticed. It was touching to see the number of people from all over the world, come to pay their last respect. You were very disciplined, methodical, and sincere and treated everybody the same (whether they are poor or rich, high or low social status) and kind hearted, always helping others.

You were courageous and knew no fear. Remember the trip we did in 1971 during 'che guera' time from Kandy to Jaffna through Matale, Talawa and Anuradhapura. In the night, you and periya mama kept watch while we slept in Periyamama's small mud house. No-one's parents came but of course you couldn't stay safely in Jaffna not knowing what will happen to me. That is you Appah.

Being your eldest daughter, I had the good fortune to listen to your stories from your younger days. You had a very interesting life. The story that always thrilled me was when in your twenties with 'sivappy' your friend, you stood in front of 'Iyanar kovil' and let the low social class people enter the temple, challenging the upper social class. This was not heard of in those days. Then bravely challenging the midnight intruder in Point-Pedro and also taking the stone which was aimed at the magistrate in Mannar courts. When we were returning from Kachai Theevu, due to huge waves, the boat couldn't come into Delft jetty- you took charge and kept everybody calm. So many stories Appah...

Remember the days that I was working in Tellipalai, when I came home after work, and you would be sitting in your favorite easy chair reading the paper. I will sit down in the verandah and tell you all that happened during the day, before entering the house. Appah, I wish I had done that in England, my only excuse is the pressures of western life.

Even though you didn't want the surgery, we didn't have a choice and you signed the consent because I asked you to do so. Can you imagine how I feel now? But I have only one consolation, which is that you went with your dignity, no suffering, and surrounded by all your loved ones- wife, sons, daughters, son-in-law, daughters-in-law and grand children. The last thing on your mind was how ammah is going to cope. We will all try and do our best to look after Ammah. May you rest in peace and look after all of us from God's feet.

Your loving daughter,
Dr. Mrs. Sri Gowri Vishnubala
London

1950

அப்பா

அப்பாவுக்கு மூத்த மகனின் சமர்ப்பணம்

அப்பா என்ற ஒரு “தாரக மந்திரம்” எனக்கு எப்பொழுதும் ஒரு பலம் மிக்க ஆயுதம். எனது வாழ்க்கை என்ற நெடும் பயணத்தில் என்னுடன் கூடவே ஒவ்வொரு கட்டத்திலும் உறுதுணையாக என்னுடைய ஆத்ம பலமாக நின்ற அப்பா இன்று தெய்வமாகிவிட்டார். தனக்கென வாழாது பிறர்க்காகவே வாழ்ந்த ஒரு கர்மவீரர் எங்கள் அப்பா! வாழ்க்கை வாழ்வதற்கே! நிறைவான வாழ்க்கையை எப்படி வாழவேண்டும் என்று வாழ்ந்து காட்டியவர் எங்கள் அப்பா! உண்மை வெல்லும்! சத்தியம் ஜெயிக்கும்! இறைவனுக்கும் மனச்சாட்சிக்கும் உண்மையாய் வாழ்ந்தால் யாருக்கும் தலை வணங்கத் தேவையில்லை என்பதை வாழ்ந்து காட்டியவர் எங்கள் அப்பா.

அப்பா உங்களைத் தந்தையாகப் பெறுவதற்கு நாங்கள் பெரிய புண்ணியம் செய்தவர்கள். எங்களுடைய முன்னேற்றத்திற்காக நீங்கள் செய்த தியாகங்கள் எழுத்தில் வடிக்க முடியாதவை. உங்களுடைய பிள்ளைகளின் “முன்னேற்றம்” என்ற ஒரேயொரு குறிக்கே காளுடன் உங்கள் வாழ்க்கையையே எங்களுக்காக வாழ்ந்த அப்பா! நாங்கள் உங்களுக்கு ஒன்றும் செய்ய நீங்கள் அனுமதிக்கவில்லையே! எப்பொழுதும் நீங்கள் மிகவும் மனத்திடம் உள்ளவர். அதனால் தான் கடைசிப் பயணமாக வீட்டிலிருந்து வைத்திய சாலைக்குச் சென்ற போதும் கூட உங்களை வைத்திய உதவியாளர்கள் தூக்க விடாமல் நடக்க முடியாத வலி இருந்தும் நடந்து சென்று அவர்களுடைய வண்டியில் ஏறினீர்களே அப்பா! அந்த “நான்” என்ற தில் உங்களுக்கே உரித்தானது. இறுதி மூச்சு வரை அந்த மனத்திடத்தில் இம்மியும் குறையாது வாழ்ந்தீர்களே. அதை நினைத்து நினைத்துப் பெருமிதம் அடைகிறேன் அப்பா.

இன்பம் துன்பம் இரண்டையும் சமமாக ஏற்றுக் கொண்டவர், தன்னால் இயன்ற உதவியை மற்றவர்களுக்கு ஆற்றுவதில் இன்பம் கண்டவர். அப்பாவின் மறைவு கேட்டு வந்த கடிதங்களும், தொலைபேசி அழைப்புக்களும் அவர் எத்தனை பேரின் வாழ்வை வளமாக்க உதவி செய்து இருக்கிறார் என்பதற்கு அத்தாட்சிகளாகும். அப்பா எத்தனையோ பேருடைய வாழ்க்கைக்கு வழிகாட்டியாக விளங்கியுள்ளார் என்பதில் பெருமிதமடைகின்றோம் அப்பா எவருடனும் தான் மற்றவர்களுக்குச் செய்த உதவிகளைப் பற்றிப் பகிர்ந்து கொண்டது கிடையாது. இது அவருடைய பெருந்தன்மை.

அப்பாவுக்கு நான் மூத்த மகன். குடும்பப் பொறுப்பைக் கடைசிவரைக்கும் தானே தலைவனாய் நின்று நிறைவாகச் செய்தார். அப்பாவின் வாழ்க்கை அனுபவம் அவர் எடுத்த முடிவுகள் எல்லாமே சரியாக அமையக் காரணமாயிற்று. அப்பா தீர்க்கதரிசமாக அன்று சொன்னவை அனைத்தும் அப்படியே பிற்காலத்தில் நிகழ்ந்தது அப்பாவின் ஆழ்ந்த ஞானத்தைக் காட்டுகிறது.

அப்பா நிறையவே வாசிப்பார், மற்றவர்களையும் வாசிக்கும்படி தூண்டுவார். அப்பா ஒரு சிறந்த பேச்சாளர். அவரது பேச்சு வன்மையும் வாதத் திறமையும் அவர் பொறுப்பேற்று நடாத்திய அரசாங்க உத்தியோகத்தர்கள் சம்பந்தமான விசாரணைகளை வாதிடுவதற்குப் பெரும் துணையாக அமைந்தன. அரசாங்க உத்தியோகத்தில் அவர் பெற்ற ஆழ்ந்த அனுபவமும் இயல்பாகவே அவரிடம் அமைந்திருந்த வாதத்திறமையும் திரு. கே. சி. நித்தியானந்தம் அவர்களுடன் அவருக்கிருந்த பெருநட்பும் பிற்காலத்தில் அவரைச் சிறந்ததொரு நடுநிலையாளராக்கியது (Arbitrator).

அப்பாவின் அடுத்த தலைமுறையும் (பேரப்பிள்ளைகள்) தமது தாத்தாவின் ஆளுமையை நன்கு புரிந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். அதையிட்டு நான் மிகவும் பெருமைப்படுகிறேன். அப்பாவின் மறைவு நிறைவு செய்ய முடியாத ஒரு வெற்றிடம். ஆனால்

பின்வரும் கீதை வாசகங்கள் மூலம் மனதைச் சாந்தப் படுத்தலாம்.

“ஆத்மாவை ஆயுதங்கள் அழிப்பதில்லை
அக்கினி தகிப்பதில்லை
நீர் நனைப்பதில்லை
காற்று உலர்த்துவதில்லை
பிறந்தோர்க்கு இறப்பு நிச்சயமே
அவ்வாறே இறந்தோர்க்குப் பிறப்பும் நிச்சயம் - ஆகையினால்
தவிர்க்க முடியாததொன்றையிட்டு வருந்தாதீர்கள்.”

எங்களுடைய ஆத்மாவில் ஒன்று கலந்துவிட்ட எங்கள் அப்பா எப்பொழுதும் எங்களுடன் வாழ்ந்து எங்களுக்கு வழிகாட்டிக்கொண்டே இருப்பார்.

ஓம் சாந்தி! ஓம் சாந்தி! ஓம் சாந்தி!

ஸ்ரீ இரவீந்திரன் துரைராஜா

மூத்த மகன்

இலண்டன்

1960

Appa

It is difficult to put into words what my father meant to me. Even at this age, he meant a lot and I looked to him for guidance and tried to deal with matters as I believed he would.

Appa has always treated all his children equally and bringing up six children on his salary couldn't have been easy. I still remember asking for a very expensive pair of shoes when I was young and he did eventually buy it for me. Thinking back I can only imagine how difficult it would have been for him and I wonder what he had to do without to get me that pair.

It would make Appa very happy when we did well in our exams but on the other hand when we failed, he always encouraged us to work harder and do better next time. He made sure we had the best help in our education by sending us to tuition. I wonder where he got the money for this and if only I realised then how difficult it must have been for him, I would have made sure I did really well to do him proud.

We did not appreciate what he had done then and only when we were older and had our own families could I really understand and appreciate all that he had done for us. We take people for granted when they are alive, but when they are gone we regret not saying how much they meant to us.

Even lately Appa wanted my children to learn Tamil; I never took the initiative to send them to Tamil classes. Doing it would have pleased him no end but at least by conversing with my parents my children can speak and understand Tamil.

Appa came to live with us in 2001. Although I can't ever repay him for all that he had done for me, I hope in my own way I have given him what he wanted in his last few years. I tried my best to make him comfortable and I would never know if I succeeded in doing this, because it's not in his nature to complain.

Even now I expect to hear his walking stick and then see his head round the door in the sitting room. Every now and then, he would come to the sitting room before dinner especially if there was something he needed done or clarified. We also used to watch him looking at the mirror every day before he went into the kitchen to eat.

Appa was a great man who not only helped his family but also many others. This has become evident by the number of people who came to pay their last respects and also those who telephoned to convey their condolences. Listening to them makes us realise only now how he had helped so many people and never once asked for anything in return. He never mentioned all this to us and it goes a long way in telling us the kind of person he was.

The fond and loving memories of him will live with us forever and may his soul rest in peace and may he keep on guiding us.

In our hearts you will always stay
Loved and remembered every day.

Loving Son
Thurairajah Sriravichandran
London

~~~~~

மரணத்தின் மகத்தான சக்தியை மரணம் வருமுன்பே மனிதனை அறிந்து கொள்ளச் செய்வது, இந்து சமயவாதிகளின் நோக்கங்களில் ஒன்றாகும்.

“ஆவியொடு காயம் அழிந்தாலும் மேதினியில்
பாவிஎன்று நாமம், படையாதே! - மேவியசீர்
வித்தாரமும் கடம்பும் வேண்டா மடநெஞ்சே!
செத்தாரைப் போலத் திரி”

“இப்பிறப்பை நம்பி இருப்பாரோ? நெஞ்சகமே!
வைப்பிருக்க வாயில் மனைஇருக்கச் - சொப்பனம் போல
விக்கிப்பற் கிட்டக்கண் மெத்தப்பஞ் சிட்டு அப்பைக்
கக்கிச் செத்துக் கொண்டக் கண்டு”

“ஒன்பதுவாய்த் தோல்பைக்கு ஒரு நாளைப் போலவே
அன்புவைத்து நெஞ்சே அலைந்தாயே! - வன்கழுக்கள்
தத்தித்தத் திச்செட்டை தட்டிக்கட் டிப்பிட்டுக்
கத்திக்குத் தித்தின்னக் கண்டு”

“முதற்சங்கு அமுதூட்டும், மெய்குழலார் ஆசை
நடுச்சங்கம் நல்விலங்கு மூட்டும் - கடைச்சங்கம்
ஆம்போ ததுணம், அம்மட்டோ? இம்மட்டோ?
நாம் பூமி வாழ்ந்த நலம்!” -

- பட்டினத்தார் பாடல்

கவிஞர் கண்ணதாசனின் “அர்த்தமுள்ள இந்து மதத்திலிருந்து”

TO OUR BELOVED APPAH

Appah, you were the most loving and caring person we knew. You dedicated your life caring and bringing us up to be fine and respectable people in society today. You never used any harsh words towards us. If we passed any exams, you were there to congratulate us and if we failed any exams you were there to console us. Sometimes when colleagues say that I show such good upbringing, I always say it comes from the family. You were our shining light that always showed us the right way.

Though you had such a humble beginning in your life, you have worked tirelessly to give us whatever we asked for. The times we spent at our home, Sriniketan, are the best times in our lives that we will treasure for the rest of our lives.

You always taught us fairness and equality. This was always displayed in the way you treated all your six children, sons-in-law, daughters-in-law, grandchildren, nephews and nieces. People came through our home as if you and Ammah were their parents and friends.

Though your sudden departure and the void that you have left us is difficult to endure when we look back at your life it would seem too selfish for us to expect that you live with us forever. It is God's rule that one day we all have to leave this world. By celebrating your life, we thank you for all the things that you have done to us and to many others who have crossed your path.

You have lived a life as per the saying, "Fears over tomorrow and regrets over yesterday take away the happiness of today". You have never complained about the past and you have never worried about the future. Each day was the happiest day for you.

The day you departed you also took away a part of our lives. The birthday cards may no longer come from you, we won't be able to hear your voice on the other side of the phone but we will hear your voice through Ammah and we know you will be watching us over the shoulders of Ammah.

We will continue to live remembering all the wonderful times that we had and the only way we can repay you for the wonderful things you have done to us is to live the way you taught us to live.

If there is such thing as reincarnation all I want is that you and Ammah be my parents again.

Your Loving Son

Thurairajah Sri Ravichelvan (Shanthan)

Canada

என்ரை அப்பா

எம்மைத் தூங்காமல் பண்ணிவிட்டு நீங்கள் தூங்கி விட்டீர்களா அப்பா? எப்படி அப்பா? மறக்க முடியவில்லை. எதை எழுதுவது? நீங்கள் செய்தது உங்கள் குடும்பத்துக்கு மட்டுமா அப்பா! இல்லை! சமூகத்துக்கும் அல்லவா? உங்கள் உடல் மட்டும்தான் அப்பா எங்களுடன் இல்லை. ஆனால் உங்களது ஒவ்வொரு குணமும் உங்களது ஆறு பிள்ளைகளிடமும் இருக்கிறது அப்பா!

உங்கள் குணத்தை ஒத்த ஒருவரைத்தானே எனக்குக் கணவராகத் தேடித்தந்தீர்கள் அப்பா! பத்திரிகை படிப்பதில் இருந்து ஒருவரையும் குறை சொல்லாதது வரை.

அடிக்கடி சொல்வீர்களே அப்பா “ஐந்தாவது பெண் பிள்ளை கெஞ்சிக் கேட்டாலும் கிடைக்காது என்று” அக்காவையும் என்னையும் செலவைப் பொருட்படுத்தாது “PrivateSchool”இல் விட்டுப் படிப்பித்தீர்களே அப்பா! இதற்குச் சிலர் ஏன் ஒரு பிள்ளையை விட்டுப் படிப்பித்தால் போதும் தானே என்று சொன்னதற்கு இல்லை பிற்காலத்தில், வசந்தி, அது என்ன அக்காவை மட்டும் Private School ல் படிப்பித்தீர்கள், என்னை மட்டும் அனுப்பவில்லை என்று கேட்கக்கூடாது என்பதற்காக உங்கள் சக்திக்கு மீறிச் செய்தீர்களே அப்பா! எந்த ஒரு பாகுபாடும் இன்றி ஆறு பேரையும் பேதமின்றி வளர்த்தீர்கள் அப்பா!

பரணி தரணியை ஆளும் என்று நீங்கள் தானே அடிக்கடி சொல்வீர்கள். அதே போல் மல்லாகம், சுன்னாகத்தில் துரைராஜா என்றாலே அது ஒரு ராஜாவுக்குரிய மரியாதைதான். அப்பா! எனக்கு மிகப்பெரிய ஆனந்தம்!! ஏனெனில் உங்களது நட்சத்திரம் தானே அப்பா நான். அதுவே எனக்குப் போதும் உங்களுடன் வாழ்வது போல் இருக்கிறது.

உங்கள் பொன்மொழிகளை உங்கள் பேரக்குழந்தைகளுக்கு அடிக்கடி சொல்வேன் அப்பா! தாத்தா இப்படித்தான் எங்களுக்குச் சொல்லி வளர்த்தவர் என்று அடிக்கடி கூறுவேன். “An apple a day keeps the doctor away” “குதிரையைக் குளத்தடி மட்டும் தான் கொண்டுபோக முடியும் ஆனால் அதுவாகத்தான் தண்ணியைக் குடிக்க வேண்டும்”

அப்பா உங்கள் பேரக் குழந்தைகள் எல்லாம் தாத்தா! தாத்தா! என்ற அலறும்படி விட்டு விட்டுப்போய் விட்டீர்கள் அப்பா! இனித் தாத்தாவிடமிருந்து எங்களுக்கு வாழ்த்து மடல் வராது என்று என் மகள் தீபிகா சொல்லும்போது, எனக்கு அலற வேண்டும் போல் இருக்கிறதப்பா! என் மகன் சுஜீவன் சொன்கிறான் “அம்மா, தாத்தாவுக்கு மோட்சத்திலிருந்து கொண்டு எங்களைப் பார்த்துக்கொண்டு இருக்கிறது மட்டும் தான் வேலையம்மா” என்று. இப்படியெல்லாம் என் குழந்தைகள் புலம்பும்படி செய்துவிட்டுச் சென்று விட்டீர்கள்.

அப்பா, எமக்கு ஆன்மாவைப் பற்றி, நாம் உணரும் அளவுக்கு, அறியும் அளவுக்கு எம்மை கொண்டு சென்று விட்டீர்கள். எம்மை மட்டுமல்ல, உங்கள் பேரக்குழந்தைகளையும் தான்.

ஆன்மா என்றும் அழியாதது, அது கூட்டைவிட்டுத்தான் போய்விட்டது என்பதை நான் நன்கறிவேன். இப்போது அதனை எனக்கு நிஜமாக உணர்த்திவிட்டுச் சென்று விட்டீர்கள்.

அப்பா! நான் புலம்புவதெல்லாம் கேட்கிறதாப்பா! நிச்சயம் கேட்கும்! கேட்க வேண்டும்!

My husband always tells me that Mama is like a father to him. While he was with us in Canada we asked him to stay with us, but he refused to stay because he said that he promised to the Canadian Embassy that he will return to Sri Lanka. He has always dealt with many politicians, but he never used their influence to move up in life.

He has remained a Sri Lankan citizen because he has always wanted to live in Sri Lanka at Sriniketan. I have always been happy with one thing in my life and that is that my husband always reminds me of my father. His self discipline, sense of responsibility, compassion, integrity and command for respect all remind me of my father. I love you.

Your loving daughter
Vasanthi Ananadadevan
Canada

ஊஊஊஊஊஊஊ

ஒருமையுடன் நினது திருமலரடி நினைக்கின்ற
உத்தமர்தம் உறவுவேண்டும்
உள்ஒன்று வைத்துப் புறம்பொன்று பேசுவார்
உறவுகலவாமை வேண்டும்
பெருமைபெறு நினதுபுகழ் பேசவேண் டும்பொய்மை
பேசா திருக்கவேண்டும்
பெருநெறி பிடித்தொழுக வேண்டும்மத மானபேய்
பிடியா திருக்கவேண்டும்
மருவுபெண் ஆசையை மறக்கவே வேண்டும்உனை
மறவா திருக்கவேண்டும்
மதிவேண்டும் நின்கருணை நிதிவேண்டும் நோயற்ற
வாழ்வில்நான் வாழவேண்டும்
தருமமிகு சென்னையில் கந்தகோட் டத்துள்வளர்
தலமோங்கு கந்தவேளே
தண்முகத் துய்யமணி உண்முகச் சைவமணி
சண்முகத் தெய்வமணியே.

- திரு அருட்பிரகாச வள்ளலார் பாடல்

1960

அன்புள்ள அப்பாவுக்கு கடைக்குட்டி சங்கு

அப்பா நீங்கள் இந்த உலகை விட்டுச் சென்று 31 நாட்கள் உருண்டோடி விட்டன. ஆனால் 31 யுகங்கள் போனாலும் நீங்கள் விட்டுச் சென்ற அந்தப் பசுமையான நினைவுகள் எங்கள் மனதை விட்டு நீங்காது. அம்மாவுக்கு அடுத்தபடியாக உங்களோடு அதிக நாட்கள் வாழ்ந்த பாய்க்கியம் எனக்குத்தான் உண்டு. உங்களைப் பற்றி ஒரு புத்தகமே எழுதலாம். பாசமிகு தந்தையாக, அறிவுரை கூறும் ஆசானாக, கலங்கி நிற்கும் போது கை கொடுக்கும் நண்பனாக, எல்லோருக்கும் உதவி புரிவதில் கண்ணனாக இருக்கும் நீங்கள் செய்ததை எழுதவா? சொன்னகை எழுதவா? எனக்குத் தெரியவில்லையப்பா.

'துள்ளித் திரியும் வயதிலே துடுக்கடக்கி
பள்ளிக்கு அனுப்பிலனே என பாதகனாகிய தந்தை'

என்று ஒரு அறிஞர் சொன்னதை நீங்கள் அடிக்கடி சொல்வீர்கள். அப்படி நான் சொல்ல முடியாதபடி எங்களுக்குக் கல்விச் செல்வத்தை உங்களால் முடிந்த அளவுக்குச் செய்து விட்டுத்தான் போயிருக்கிறீர்கள். அது எப்படியப்பா வறுமையில் வளர்ந்த நீங்கள் எங்களுக்குப் பொருட் செல்வத்தைச் சேர்க்காமல் கல்விச் செல்வத்தைக் கொடுப்பதில் முன் நின்று உழைத்தீர்கள். அப்படிச் செய்தபடியால் தான் இன்று நாங்கள் சமூகத்தில் ஒரு நல்ல இடத்தில் இருக்கிறோம். ஆங்கிலம் உங்களுக்குக் கைவந்த கலை. அதைச் சிறுவயதில் எனக்குச் சொல்லித் தருவதில் மகிழ்ச்சி அடைவீர்களே. ஒவ்வொரு சொல்லுக்கும் அர்த்தம் சொல்லும் நீங்கள் இன்று எங்கள் வாழ்க்கையை ஒரு அர்த்தமுள்ளதாகி விட்டுத்தான் போய் இருக்கிறீர்கள்.

எனக்கு ஒன்பது வயதாக இருக்கும் போது ஓய்வு பெற்ற நீங்கள் என்னுடைய வளர்ச்சிக்குப் பங்களிக்க முடியாமல் போய் விடுமோ என்று நினைத்துக் கவலைப் பட்டிருக்கிறீர்கள். ஆனால் அந்த ஆண்டவன் அந்தக் கவலையை நீக்கி உங்களை 87 வருடங்கள் இந்த உலகில் வைத்திருந்து, எல்லாப் பிள்ளைகளின் வளர்ச்சியையும் காண்பித்து பேரப்பிள்ளைகளையும் காண்பித்துப் பின்னர்தான் உங்களை அழைத்திருக்கிறார். ஆண்டவனுக்கு நன்றி.

ஆங்கில அறிவு பெருக என்னை உடுவில் மகளிர் கல்லூரியிலும் பின்னர் யாழ்இந்துக் கல்லூரியிலும் பின்னர் இனப் பிரச்சனை காரணமாக இந்தியாவிலும் விட்டு கல்வி கற்பித்து என்னை ஒரு மனிதனாக்கி விட்டீர்கள். அதற்கு நன்றியப்பா. இந்தியாவுக்குப் படிக்க என்னை அழைத்துச் செல்லும் போது யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்து கொழும்புக்குச் செல்ல 7 நாட்கள் எடுத்தன. அப்போது நீங்கள் சொன்னது இன்றும் என் காதுகளில் ஒலித்துக் கொண்டு தான் இருக்கிறது. 'முன் வைத்த காலைப் பின் வைக்காதே, எனது உயிரைக் கொடுத்தாவது நான் உன்னைக் கொண்டு போய்ச் சேர்ப்பேன்.' இந்த மனப்பாங்கு யாருக்கப்பா வரும்.

எப்படியப்பா சந்தோஷம் வரும்போதும் சரி, துக்கம் வரும்போதும் சரி உங்கள் உணர்ச்சிகளை நீங்கள் பெரிதாக வெளிக்காட்டிக் கொள்வதில்லை. ஒவ்வொரு பிள்ளையின் வளர்ச்சியையும் பார்த்து மகிழ்ச்சி அடைவது தான் உங்கள் பொழுது போக்கு. அதே நேரம் பிள்ளைகளின் துன்பத்தை உங்கள் துன்பம் போல் கருதி மனம் வருந்துவது தான் உங்கள் குணம். அள்ளிக் கொடுக்கக் குபேரன் போல் பொருள் இல்லாவிட்டாலும் நல்ல மனம் இருந்தது உங்களிடம், சீர உதவியும் அறிவுரையும் கூறி எத்தனையோ பேர் வாழ்க்கையில் விளக்கேற்றி வைத்தீர்கள். இன்று உங்கள் உருவப்படத்துக்கு விளக்கேற்றிக் கண்ணீர் வடிக்கிறேன்ப்பா.

உங்களிடம் உதவி பெற்று வெளிநாடு சென்றவர்கள் பலர். சிலர் போய் ஒரு கடிதம் கூட எழுதி நன்றி தெரிவிக்க மாட்டார்கள். அதை உங்களிடம் கூறினால் அம்மா அடிக்கடி சொல்வதைத்தான் நீங்களும் சொல்வீர்கள், 'பிறர் பிள்ளை தலை தடவத் தன் பிள்ளை தானே வளரும்' என்று. கொழும்பில் எங்கள் வீட்டை அப்பா மடம் என்று தான் சொல்வார்கள்.

எனது திருமணம் ஒரு காதல் திருமணம். அதை உங்களிடம் கூறியபோது உனது விருப்பம் எதுவோ அது தான் என் விருப்பமும் என்று சொன்னீர்கள். அந்த மனப்பான்மை எந்தத் தந்தைக்கப்பா வரும். உங்கள் பெருமிதத்தை வெளியில் காட்டிக் கொள்ளமாட்டீர்கள். யாரிடமாவது சொன்னால்தான் எங்களுக்குத் தெரியும். நான் வங்கியில் பணி புரியும் போது அடிக்கடி வந்து என்னைப் பார்ப்பீர்கள். எனது அப்பா என்று சொல்லி வங்கியில் எல்லோரும் கொடுத்த மரியாதையை அம்மாவிடம் வந்து சொல்லிச் சந்தோசப்பட்டு ஒரு திருக்குறள் சொன்னீர்களே எனக்கு ஞாபகம் இருக்கிறதப்பா.

மகன் தந்தைக்கு ஆற்றும் உதவி இவன் தந்தை
என்னோற்றான் கொல் எனும் சொல்

நினைக்கும்போது உங்களைத் தந்தையாகப் பெற்றதற்கு நாங்கள் தான் கொடுத்து வைத்திருக்க வேண்டும்.

57 வருடங்கள் உங்களுக்கு உறுதுணையாகத் துன்பத்திலும் இன்பத்திலும் பங்கு கொண்டு வந்த எங்கள் அம்மா இன்று கலங்கி நிற்கிறார். அம்மாவை அடைந்ததில் உண்மையில் நீங்கள் கொடுத்து வைத்தவர். சேவகம் செய்வதில் ஒரு தாதியாக, கணவனே கண்கண்ட தெய்வமாக இருந்த அம்மாவுக்கு நீங்கள் விட்டுச் சென்றது ஆறு செல்வங்களையப்பா. நாங்கள் அம்மாவைத் தெய்வமாக வைத்துப் பார்ப்போம். அந்தக் கவலை உங்களுக்கு வேண்டவே வேண்டாம். எனது மகன் ராம்கிஷான் மீது அளவு கடந்த பாசம் வைத்திருந்தீர்கள். பிறந்த நேரத்தில் இருந்து கிட்டத்தட்ட இரண்டரை வருடங்கள் உங்களோடு வளர்ந்ததைப் பெருமையாக நினைக்கிறேன்ப்பா. நீங்கள் எங்களை எப்படி வளர்த்தீர்களோ அதே போல் பேரப்பிள்ளைகளை நாங்கள் வளர்ப்போம் அப்பா.

எனது மனைவி சித்திராவின் தந்தை எங்கள் திருமணம் நடந்து ஓரிரு நாட்களில் காலமாகி விட்டார். அன்று முதல் இன்று வரை நீங்கள் நடந்து கொண்ட விதத்தில் அவரால் உங்களை மாமா என்று அழைக்க முடியவில்லை. அப்பா என்று தான் அழைத்தார். யாராவது கேட்டால் அது மருமகள் இல்லை என் மகள் என்று சொல்வீர்களே. எப்படியப்பா உங்களுக்கு மனம் வந்தது எங்களை எல்லாம் விட்டுப் போக?

உங்களிடமிருந்து நாங்கள் கற்றுக் கொண்டது துணிவு, தன்னம்பிக்கை, கடினமான உழைப்பு, பாசம், நேர்மை, உதவும் மனப்பாங்கு, ஒழுக்கம், வாசித்தல், எழுதுதல் என்று அடுக்கிக் கொண்டே போகலாம். உண்மையான, விசுவாசமான அரசாங்க ஊழியனாகப் பணிபுரிந்து ஓய்வு பெற்ற நீங்கள் கடைசிவரை இங்கிலாந்து அரசாங்கம் கொடுக்கும் உதவிப் பணத்தைப் பெறாமலே உங்கள் ஓய்வூதிலேயே வாழ்க்கையை நடாத்தி முடித்துக் கொண்டீர்களே. அப்படிப்பட்ட கொள்கை வீரனப்பா நீங்கள்.

எனது கல்லறையில் என்ன எழுதுவது என்று யாராவது கேட்டால் 'ஒரு கனவானைத் தந்தையாகப் பெற்ற பாய்க்கியசாலி உறங்குகிறான்' என்று எழுதுங்கள் என்பேன். உங்களைப் பற்றி எழுத நிறைய இருக்கிறது. ஆனால் இடம் இல்லையப்பா. உங்கள் ஆத்மா இறைவனடி சேர்ந்து விட்டது. அதில் எனக்கு ஒரு துளி சந்தேகமும் இல்லை.

கடைசி நேரத்தில் நாங்கள் எல்லோரும் உங்களுடன் இருந்ததை நினைக்கப் பெருமையாக இருக்கிறது. உங்கள் காதுகளில் நாங்கள் சொன்ன கடைசி வார்த்தையைத் தான் இப்போதும் சொல்கிறேன். 'சந்தோஷமாகப் போயிட்டு வாங்கோ அப்பா'. ஆண்டவனிடம் நான் கேட்கும் வரம் ஒன்று தான் 'சரேழு பிறவி எடுத்தாலும் நீங்கள் தான் என் தந்தையாக வரவேண்டும்' என்பது தான் அது.

None other could have had a better father. You were the best. I am grateful and thankful to you appa. I never thanked you when you were living. The reason is that the word "thank you" was insufficient to tell you how grateful I am. You deserve much more than that. As a son I will do my duty appa. Hereafter my days will start with your fond memories and shall be heeding your advice on every thing that matters. Appa, I Love you.

Your loving youngest son
கடைக்குட்டி சங்கு
Thurairajah Sriravishanker
Canada

1972

மாமா ஓர் மாணிக்கம்

ஐயனார் பெருமான் குடிகொண்ட மருதநிலத்திலே மாமா பிறந்து வளர்ந்தார். அவர் தங்கையின் தனயனாக நான் அதே மண்ணில் தவழ்ந்தேன், வளர்ந்தேன். வாழ்க்கையில் பலவற்றைப் பார்த்தேன், படித்தேன். மாமாவின்வாழ்க்கையை மதுரகவியாகப் பார்க்கிறேன்.

மாமா மலைபோல் உறுதியும் மதி விவேகமும் மிக்கவர். விவசாயி தொட்டு விஞ்ஞானி வரைக்கும் விளக்கம் அறிந்து வித்தகன் ஆனவர்.எவரையும் எளிதிலே கவரும் அன்பும் ஆற்றலும் படைத்தவர். பகைமை என்பதை அறவே அறியாதவர். சுகமை தாங்கும் உள்ளங்களுக்கு உதவுவதே சுகமான அனுபவமாகக் கொண்டவர். இதனால் தான் உற்றாரும் உறவினரும் கூடவே அறிந்தவரும் தொரிந்தவரும் தேடி வந்து உதவி பல பெற்றார்கள்.

அஞ்சா நெஞ்சம் கொண்ட மாமா நீதிக்கும் நியாயத்திற்கும் சமநிலைவாதியாகவே வாழ்ந்தவர். ஆனாலும் அவருக்கு வந்த சவால்களுக்கு எல்லாம் சாதுரியமாகவே முகம் கொடுத்தார்.

என் சிறு வயதில் என் பாட்டி சொன்ன கதை இப்போது ஞாபகத்திற்குவருகிறது. (என் பாட்டி, மாமாவின் தாயார்). பாட்டி சொன்னார், தம்பி உன் மாமா கள்வனைத் துப்பாக்கி கொண்டு துரத்திச் சுட்டார் என்று. பாட்டியின் கதை பகிடியல்ல உண்மை என்பதைத் தெரிந்தேன்.

மாமா சத்தியம் மிக்க அவர் சக்தியினால் சாதித்தவை பல. இவரைத் துரையர் என்றே பலர் சொல்வார்கள். துரையர் என்றால் தலைவர் என்ற பொருளுக்கு ஏற்ப வாழ்ந்த இவரின் சாமர்த்தியம் மிக்க செயல்களால் அவருக்கென்றொரு தனி சாம்ராச்சியம் இருப்பதைப் பார்க்க முடிந்தது.

நீதி நியாயத்திற்காக வாழ்ந்த அவரை நீதியே தேடி வந்தது. எண்பத்தி ஆறாம் வருடத்தில் முதல் முதலில் ஆரம்பிக்கப்பட்ட தமிழ் ஈழ நீதி மன்றத்தினர் அவர் வாழ்ந்த கந்தரோடைப் பகுதி கிராம நீதி மன்றில் நீதிசொல்ல நியமித்தார்கள் என்றால் இவை எல்லாம் அவரின் சேவைக்குச்சான்று பகரும்.

என் பெற்றோரின் மறைவுக்குப் பின்பு, உள்ள உணர்வோடு எனதும் எனது சகோதரியினதும் நலனில் அதிக அக்கறை கொண்டு நலம் விசாரிப்பீர்களே. சுகம் கேட்கும் அந்தக் குரலை என் மனம் கேட்டு அழுகிறதே மாமா!

மாமா என்றும் எம் மனதில் மாணிக்கமாகவே திகழ்வீர்கள்!!

மருமகன்
தம்பி ரஞ்சித்

~~~~~

ஐம்புலன்களையும் வெளியே ஓடாதவாறு உள்நோக்கித் திருப்பினோமானால் நமக்குச் சில தெளிவான உண்மைகள் தெரிகின்றன. இதைத்தான் “தன்னை அறியும் அறிவு” என்கிறார் திருமூலர். இக்கருத்தைத் திருமூலர் வாக்கிலே சொன்னால்,

“பார்ப்பான் அகத்தில் பால் பசு ஐந்துண்டு
மேய்ப்பாரும் இன்றி வெறித்துத் திரிவன
மேய்ப்பாரும் உண்டாய் வெறியும் அடங்கினால்
பால்பசு ஐந்தும் பாலாய்ச் சொரியுமே”

Periyappa

Mr. Thurairajah, may have meant different things to different people. To me, he was simply.... Periyappa. Since my childhood, I have had very fond memories of him, and of the times we (my sister and I) had spent with him, at Sriniketan, or at our home in Colombo. I would consider my relationship to him somewhat special, and perhaps unique. His relationship to me was neither like that of a grand parent to a grand child, nor like that of an uncle to a nephew, but was perhaps the best of both. He would treat us with love and affection typical of a grand parent, and with the understanding and authority typical of an uncle.

During our once an year, visit to Jaffna, we preferred staying at Periyappa's house as much as possible, due to the amount of fun we could have, and of course due to the modern conveniences which we could not enjoy at our grand parents' place. Periyappa always welcomed us with open arms, and saw to all our needs and wants. He would make sure that Periyamma cooks the food we like, and also keeps us entertained with other activities, on the farm at the back of the house. Periyappa and Periyamma, truly treated us like royalty, and I am eternally grateful, for how they made us feel.

Since we left Sri Lanka, I had not kept in touch, as perhaps may have been necessary to keep such long distance relationships alive. In the last twenty years, I met him once in Toronto, and subsequently talked to him over the phone two times, the last time, just two days before he passed away. The last time I spoke to him, he was not able to recall me by name. However, I was happy about the fact, that even at his age, he was able to identify me as "Selvam's Son", and carry on a conversation, as if it were mere days since our last conversation.

He had achieved quite a bit in his life, and could certainly take credit for his childrens' accomplishments. He stood tall and commanded authority, though he also had his softer, more humorous side, at times sharing a joke when I was older. His command of English, would put an average Englishman to shame. He could carry an intelligent conversation on practically any topic. He was definitely a man anyone would want to have on their "team". He fit in quite well, with the young, and the old alike. It goes without saying, that he will be missed by Periyamma, his children, grand children, relatives and friends. However, I would like to remember him, and celebrate his life, and the good times we had with him. Above all, he lived a happy and contented life, and passed away into the sunset, in a manner most of us could only hope and pray for.

I am grateful for his relationship, and the experiences it has afforded me, and will always cherish the wonderful memories of him. I will miss **my Periyappa** very much.

Senthooran Sridas
Chicago

பெரியப்பா!

பல்கலைக்கழகம் ஏறிப் பட்டம் ஏதும் பெறவில்லை. வாழ்க்கையெனும் பள்ளியிலே படிப்படியாய்ப் பெற்ற பட்டங்கள்:

- ✓ பெயர் சொல்லப் பிள்ளை
- ✓ இரண்டறக் கலந்த பதி
- ✓ வணக்கத்துக்குரிய பிதா
- ✓ பாசமிசு பேரன்
- ✓ இவற்றினும் அரிய, அரிய பட்டம் - வாய்நிறைய, வீடுவந்த மருமக்கள் அன்றாடம் அழைக்கும் - அப்பா

பெரியப்பா!

பொன்னும் பொருளும் தேடிக் குவிக்கவில்லை. உரிய பருவத்தில் சேர்த்த செல்வங்கள்:

- ✓ கல்விக்கோர் ஸ்ரீ
- ✓ கலைக்கொரு இந்திரன்
- ✓ ஊன்றுகோலாய் சந்திரன்
- ✓ கடமைக்கோர் சாந்தன்
- ✓ ஆசைக்கோர் வசந்தி
- ✓ அன்பின் அம்சம் சங்கர்
- ✓ ஏந்திப்போற்றும் மருமக்கள்
- ✓ மழலைப் பேரக்குழந்தைகள் பதினொண்மர்
- ✓ இவர்களோடு பிரிந்த சேதிகேட்டு ஓலமிடும் என்போல் சில நெஞ்சங்கள்

பெரியப்பா!

எந்தப் பள்ளியிலும் வாத்தியாராய் இருக்கவில்லை. தான் வாழ்ந்த முறைகொண்டு உணர்த்திய பாடங்கள்:

- ✓ சுத்தம், சுகாதாரம்
- ✓ நேரம்பேணல்
- ✓ அன்பு, பண்பு, அஞ்சாமை
- ✓ பெண்மைக்கு முதலிடம்
- ✓ இவற்றிற்கெல்லாம் மேலாய்-கடும் உழைப்பும் அதன் பயனும்

பெரியப்பா!

பிறப்பு உண்டெனில் சர்வ நிச்சயம் இறப்பு ஒன்றே!
ஆனால் தோற்றம் - மறைவு இரண்டிற்கும் இடைப்பட்ட அந்தக் கீறில் அடங்கும் வாழ்வில் எதைச் சாதித்தோம் என்பதே முக்கியம்.
இறந்துவிட்டாரே என்று அறிந்து கூடிய பலரக மக்களின் தொகை, பெரியப்பாவின் அந்தக் கோட்டின் தன்மையை உள்ளங்கை நெல்லிக்கனியாய்ப் புடம்போட்டுக் காட்டிவிட்டது.
சிறப்பாக வாழ்ந்தீர்! சிறப்பாகவே சென்றீர்! மீண்டும் சந்திக்கும்வரை வணக்கம்! பூமி சுமக்க மறுத்துவிட்டாள் - என்றும் நெஞ்சில் சுமப்போம் நாம்

பெறாமகள்: ஆனந்தி சசிதரன்

கனடா

For our Chippie Peri-appa, we dedicate this poem

He is a thousand winds that swiftly blow,
the diamond glint on newly fallen snow.
He is the sunlight on ripened grain.
He is the soft and gentle autumn rain.

He is the sunset that keeps us warm,
The uplifting courage that makes us perform.
He's never gone, he's always here.
That compassionate soul will always be there.

He is the earth that keeps us in place.
He is the air, by which all things live.
He is the water that helps all things grow.
He is the fire, that burning love in our soul.
He's always there, he's never gone.

Karthik and Reshi Sritharan

London

~~~~~

பிறக்கும் பொழுது கொடுவந்தது
இல்லை பிறந்து மண்மேல்
இறக்கும் பொழுது கொடுபோவது
இல்லை இடைநடுவில்
குறிக்கும்இச் செல்வம் சிவன்தந்தது
என்று கொடுக்க அறியாது
இறக்கும் குலாமருக்கு என்சொல்லு
வேன்கச்சி ஏகம்பனே.

கல்லாப் பிழையும் கருதாப்
பிழையும் கசிந்துஉருகி
நில்லாப் பிழையும் நினையாப்
பிழையும்நின் அஞ்செழுத்தைச்
சொல்லாப் பிழையும் துதியாப்
பிழையும் தொழாப் பிழையும்
எல்லாப் பிழையும் பொறுத்தருள்
வாய்கச்சி ஏகம்பனே.

- பட்டினத்தார் பாடல்

சாதுவான சாமந்தர்

தங்கையென்று வருவீர்
உறவு என்று சொல்வீர்
அண்ணன் என்று சொல்ல
எனக்கிருந்த ஒருவர்
உறவுகளின் உயர்வில்
பூரித்து மகிழ்ந்தீர்

சாதுவின் குணங்கொண்ட சாமந்தர்
தாரத்தை விருச்சமாக்கி
விழுதாய் நின்றீர்
விழுந்துவிட்டீர் இன்று விதைகளைவிட்டு
தாரமென்று உம்முடன் வந்தவர்
எட்டடிகூட விட்டுப் பிரிந்ததில்லை - இன்று
எட்டாத் தூரம் விட்டுச் சென்றீரே
தாங்குமா அந்த மனம்??

பெற்றவரின் கடமை கண்டு
பெற்றவர்களின் நிலையில் மகிழ்ந்து
நல்லவராய் சுற்றமுடன் வாழ்ந்து
இறைவன் அழைத்தான் - இனியும்
இருப்பவர்க்கு இடைஞ்சலாவென்று நினைத்தீர்!

அன்புத் தங்கை
நாகேஸ்வரி நடராசா
கொழும்பு, இலங்கை

ஔஔஔஔஔஔஔஔஔஔஔஔஔஔஔஔஔ

ஒருமையுடன் நினது திருமலரடி நினைக்கின்ற
உத்தமர்தம் உறவுவேண்டும்
உள்ஒன்று வைத்துப் புறம்பொன்று பேசுவார்
உறவுகலவாமை வேண்டும்
பெருமைபெறு நினதுபுகழ் பேசவேண் டும்பொய்மை
பேசா திருக்கவேண்டும்
பெருநெறி பிடித்தொழுக வேண்டும்மத மானபேய்
பிடியா திருக்கவேண்டும்
மருவுபெண் ஆசையை மறக்கவே வேண்டும்உனை
மறவா திருக்கவேண்டும்
மதிவேண்டும் நின்கருணை நிதிவேண்டும் நோயற்ற
வாழ்வில்நான் வாழவேண்டும்
தருமமிகு சென்னையில் கந்தகோட் டத்துள்வளர்
தலமோங்கு கந்தவேளே
தண்முகத் துய்யமணி உண்முகச் சைவமணி
சண்முகத் தெய்வமணியே.

- திரு அருட்பிரகாச வள்ளலார் பாடல்

மணியடம்ருந்து....

அண்ணா என்று நாங்கள் அழைக்க
இன்று நீங்கள் இல்லை
இதயம் நெருடும் 31ம் நாளில்
இழந்த ஏக்கத்துடன் உள்ளோம்
நாம் ஒன்றாய் வாழ்ந்த நாட்கள்
உள்ளத்தை விட்டு என்றும் அகலாது
கண்முன்னே நிழலாடும் எம்
கண்ணான இளமைக்காலத்தை
வளப்படுத்தி சிறப்பாய் அமைத்திட
சூரிய ஒளிபோல் இருந்தீர்கள்
புன்முருவல் பூத்த அந்த
அழகிய வதனத்தை நினைத்தால்
எங்களால் உங்களை மறந்துவிடமுடியாது

எல்லோருக்கும் நல்லவராய்
எந்நாளும் எமக்காக வாழ்ந்திருந்தீர்!
யாருக்கும் துன்பமில்லாத முடிவே
எனதென்றீர் - சொன்னபடி
சடுதியிலே சென்றுவிட்டீர்

சூரியன் போல ஒளிமயமாய்
சுக்கிரன் போலே சுகமயமாய்
சொர்க்கத்தில் வாழ்ந்திட சென்றதென்ன
சிறப்புகள் சூழ்ந்திட சிறந்ததென்ன
மனிதருள் மாணிக்கம் மறைந்து விட்டார்
மனதுக்குள் மங்களமாய் நிலைத்துவிட்டார்
உலகம் வாழ்த்த மண்ணுலகம் போற்ற
என்றென்றும் நினைவினில் தங்கிவிட்டார்

அண்ணாவின் இழப்பால் துயருறும்
அண்ணியின் துக்கத்திலும்
பிள்ளைகளுடனும் துயர் பகிர்கின்றோம்.

டாக்டர்.புவிராசன் குடும்பம்
அச்சுவேலி, இலங்கை.

My Sahalan Mr.Thurairajah

Having married his wife's younger sister, almost a dozen years her junior, my relationship with Mr.Thurairajah was indeed a little removed from the norm. This, especially in view of the fact that my wife Selvanayaki(Selvam) was a posthumous child and Mr. Thurairajah, though a brother-in-law, was a father figure to my wife, perhaps inevitably so as he was the mature male around the household, almost replacing his father-in-law, Mr. Chelliah who was deceased before Mr.Thurairajah got into the family. In view of these realities Mr.Thurairajah, just as he was a father and a brother-in law to my wife he was, ostensibly, both a father-in-law and a brother-in-law to me.

Selvam's mother wouldn't do a thing without the approval of her elder son-in-law. He was conceded a say on all matters concerning the family and he did indeed exercise same with respect to the choice of a groom for his sister-in-law cum ward, Selvam. Modesty apart, I could say that he did exercise his prerogative correctly!

It does take some time for people to get to know each other. It was no exception with me, a young man at the time, and Mr.Thurairajah. I eventually learned to look up to him for advice on almost all matters encountered in daily life. Especially, on matters having legal implications, be it an eviction problem or any such, his input would be sound and wholesome in view of his long association with the Courts and the Judiciary, as an Interpreter for the most part. On matters concerning me and Selvam he never hesitated to put himself on the line when it came to rendering a helping hand for a satisfactory resolution of thorny issues affecting, for instance, our peaceful existence in the Country's Capital, Colombo where most of our professional lives were spent before migrating to the West.

What I marveled most in those years I have known Mr. Thurairajah was the apparently perfect understanding he had with his life partner, Kamalam Acca. People do talk about spouses being made for each other but I would dare say that if one would search the whole wide world we could not have come across a couple who were so devoted to each other and this is no mean feat when there are six issues, four boys and two girls who could singly or severally be the subject or cause for spousal discord. No, no such with Mr. and Mrs. Thurairajah. Delving into the secret of this 'ideal' partnership I stumbled upon the real reason for this laudable state of affairs. Mr. Thurairajah was privileged to face life entirely on his own terms and in his own way, un hindered by differing opinions from within, as his better half had no mind of her own and this I do not mean in a disparaging sense. Should he say, "did you see that **white** crow?"

there would be a rejoinder from her quarter “why, I thought I saw **two** of them”. Thus the last word on any matter was his. Things worked beautifully for them as one of them was normal and fairly egotistic, like most of us, whilst the other, you know who, was totally bereft of ego and replete with the unshakable conviction that “my husband is incapable of ever being wrong”. Should I say that you have it all made if men have such luck in the choice of their mates, in this world as we know it.

Mr.Thurairajah loved life and from general perspectives he did enjoy life in full measure in view of his passing at a ripe age of eighty seven, leaving behind four sons, all fairly successful and settled in life and two daughters, one of whom, the eldest girl Sri Gowri did proud to the family by successfully embracing the medical profession, settling down in U.K which was also home to Mr. and Mrs. Thurairajah and two sons Indiran and Chandran, for about six years. However, it is true and understandable that close kith find it difficult to come to terms with the loss, hoping that he lived to a hundred, if not more.

Having had the privilege of a more than mediocre education, the passport to seek the wherewithal for comfortable living, Mr. Thurairajah had done extremely well, leaving behind a devoted wife and six grateful children quite appreciative of his sacrifices as a father and willing to follow in his foot steps as an ideal husband, parent and grand parent.

Personally, I shall miss him very much as I always enjoyed his company, discussing everything from politics to men and matters when we were all back home in Sri Lanka.I could even now recall a sense of sadness that pervades my self whenever he bids good bye, after an evening with us, those days he was alone in Colombo, away from his family.

May his soul rest in peace with the complacence of one who did right by himself, his family and the community, at all times.

Sivasambo Sridas

Retired Director, Land Use Policy Planning Division

Ministry of Lands and Land Development, Sri Lanka.

~~~~~

“நாச்செற்று விக்குள்மேல் வாராமுன் நல்வினை
மேற்சென்று செய்யப் படும்”

“நெருநல் உள்ளன் ஒருவன் இன்று இல்லை என்னும்
பெருமை உடைத்துஇவ் உலகு”

“ஒருபொழுதும் வாழ்வது அறியார் கருதுப
கோடியும் அல்ல பல”

நிலையாமை - திருக்குறள்

பெறாமக்களின் தவிப்பு

குஞ்சிஐயா! அவரது வாழ்க்கை, குன்றிலிட்ட தீபம் போல் எல்லோருக்கும் பயன் தந்துவிட்ட ஒரு வாழ்க்கை, பயன் பெறாதார் மிகச்சிலரே. முன்னைய நாட்களில் அவரது வீட்டில் அப்பா! அப்பப்பா! தாத்தா! துரையண்ணா! அங்கிள்! மாத்தையா! குஞ்சிஐயா! என விதவிதமான அழைப்புக்கள் என்றும் ஒலித்துக் கொண்டே இருக்கும். எல்லோரும் வந்து தங்கி, மனது ஆறி, மத்தியஸ்தம் கேட்டு பயன் பெற்ற அந்தக் குஞ்சிஐயா எனும் ஆலமரம் இன்று சாய்ந்து விட்டது. நினைக்கும் பொழுது மனது ஆறவில்லை. காலம் மிக விரைவானது. யாரையும் யாருக்காகவும் காக்கவைப்பது இல்லை. அது அதன் பாட்டில் ஓடிக்கொண்டே இருக்கிறது. நாம் தான் அதைச் சீர் செய்து செப்பணிட்டு எமக்கு உரித்தாக்கி எம்மால் எத்தனை பேர் பயன் பெற்றார் என்று நடந்திட வேண்டும். அவர் அதைச் செய்தார். எமக்கு வழிகாட்டியானார்.

எமது பப்பா, அம்மாவிடமிருந்து அடுத்ததாக அவரையே நாம் என்றும் போற்றி வந்துள்ளோம். முக்கியமாக கொழும்பில் எமக்கு வெளி நாட்டுப் பயணங்களின் போது எமக்குரிய ஆலோசனைகளையும் ஒழுங்குகளையும் செய்து எம்மைப் பாதுகாப்பாகத் தங்கிச் செல்ல முழு உதவிகளையும் செய்த எமது குஞ்சிஐயாவை இன்று நாம் இழந்து நிற்கின்றோம். இனி யாரிடம் நாம் போவது? நினைக்கும் பொழுது தனித் தீவில் தவிக்க விட்டது போல் இருக்கிறது. எம்மால் எப்படி அவரது பிள்ளைகளுக்கு ஆறுதல் கூறமுடியும் என்றே தெரியவில்லை. வார்த்தைகளைவிட மௌனமே சிறந்த மொழி. அவருக்கு அதுவே எமது சமர்ப்பணம், மௌன அஞ்சலி. அதுபோலவே அவரது பிள்ளைகளுக்கும் கண்ணீராலேயே எமது ஆறுதலையும் ஆதரவையும் தெரிவிக்கின்றோம்.

பூங்கொத்தான அவரது குடும்பத்தில் துரையாஜா என்ற மலர் உதிர்ந்த சோகம் அது சிந்திய மகரந்தத்தை விட நம்மனங்களிடையே முகாரி ராகமாக ஒலிக்கிறது.

'நெருநல் உளன் ஒருவன் இன்று இல்லை என்னும் பெருமை உடைத்து இவ்வுலகு.'

- குறள்

தருமலிங்கம் செல்லநாச்சியார் பிள்ளைகள்
ஜெயலிங்கம், லலிதா, சரோஜா, சாந்தா

௩௩௩௩௩௩௩௩

சென்றதினி மீளாது மூடரே நீர்
சென்றதையே எந்நாளும் சிந்தை செய்து
கொன்றழிக்கும் கவலையென்னும் குழியில் வீழ்ந்து
குமையாதீர்

இன்று புதிதாய்ப் பிறந்தோம் என்று நீவீர்
எண்ணமதைத் திண்ணமுற இசைத்துக் கொண்டு
தின்று விளையாடி இன்புற்று இருந்து வாழ்வீர்!

- பாரதியார்

A Tribute to Late Mr. Thurairajah.

It is with a heavy heart that I am writing these few lines about my beloved friend Mr Thurairajah who passed away peacefully on 12th January 2007. I have lost a very good friend – not a friend for friendship sake only. We now feel the void created by his demise.

He was born at Mallakam on 30th April, 1919, educated at Skandavarodaya College, Chunnakam, passed the London Matriculation in 1940, joined the clerical service thereafter and worked in several places, including as Interpreter Mudaliyar at Point Pedru Magistrate Court and finally as Staff Assistant, Port Commission, Colombo before he retired from service and thereafter lived with his family at Sriniketan in Chunnakam.

He married Kamalanayaki of Chunnakam on 29th May, 1950. He now leaves behind his beloved wife, four sons, two daughters and eleven grandchildren. He was a father and husband who passionately cared for his family where all the members are closely knit. His loving wife – the dedicated partner and sentinel gave him and all other members of the family her full support and stood by him until he breathed his last. His loving memory will always be etched in everyone's mind.

I have known Mr Thurairajah for well over fifty years and that too very closely when I was working at the Chunnakam Railway Station from 1960 to 1963 and thereafter both my family and his were very closely knit. He moved with his family to Colombo in 1987 and lived in Havelock Town. It was from his house that I left for London in 1988 accompanied by Mr Thurairajah up to the Katunayaka Airport to send me off. From Colombo he migrated to the United Kingdom in 2001 and since living with his children. I found in him a very affectionate friend, a prominent and popular figure in all social activities very obliging and kind hearted, vibrant and cheerful with a sense of humour, a conscientious worker and gentleman of very high calibre. He lived, loved and left a legacy – a legacy of caring kindness, understanding perseverance and success a man of great vision and compassion, very kind hearted, friendly and generous which is evident in that he has helped enormously a few under-privileged families at Chunnakam. A man of exceptional talents and qualities, an indefatigable worker bearing an unblemished character, unassuming manners, gentle style and self abnegation. These characters epitomised his philosophy of life. He was above race, religion and caste.

His death even at the age of 87 was unexpected for he was fairly healthy and hearty and lived a life of simple and sober ways.

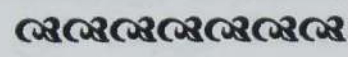
We all come to earth not to stay here for ever, but to go one day or other. God is the only one who can give consolation and peace of mind.

Though I can write pages about my good friend, yet I conclude this narration, paying obeisance to the Almighty to grant him eternal bliss. We all extend our heartfelt condolences and sympathies to his beloved wife, children, in-laws and grandchildren. We have lost a noble, sincere and much loved person. This was amply demonstrated by the presence of the representative gathering present at his funeral.

We bless his soul and continue to give our deep and abiding support to his beloved wife and children.

May his soul rest in peace.

S Ponnudurai
24 Rosenthal House
Rushey Green, Catford
London SE6 4AR.

மறைந்து விட்டார்கள் ஐயா:

துயரத்தால் வெதும்புகிற இதயங்களோடு வையத்துள் வாழ்வாங்கு வாழ்ந்து மறைந்த எங்கள் குடும்ப விளக்கு அமரர் வெற்றிவேலு துரைராஜா அவர்களுக்கு எங்கள் கண்ணீர் அஞ்சலிகள்.

அன்பின் திருவுருவே எங்கள் ஐயா
பண்பின் பிறப்பிடமே எங்கள் ஐயா
உதவிக்கோர் ஐயாவாய் அன்றும், என்றும் இருந்தீர்கள்
உபத்திரவம் தராமல் ஏன் மறைந்து சென்றீர்கள்
என் குடும்பம் பட்ட வேதனைகள், சோதனைகள் பல ... பல
ஆனால் நீங்கள் செய்த உதவிகளோ பற்பல ...
மாசற்ற உங்கள் அன்பில் மகிழ்வுடனே நாம் செழித்தோம்
நேசத்தில் உங்களைப் போல் யார் வருவார் உறவு கொள்ள
எழுத்தில் வடிக்க இயலுமா நீங்கள் செய்த நற்செயல்கள்
ஈழத்தில் புதுவருடம் என்றவுடன் தந்திடுவீர்கள்
புதுக்கச்சு கைவிசேடம்
சரஸ்வதி பூசையென்றால் பொட்டலமும் கட்டி
துணை வருவீர்கள் வீடுவரை
பிற்பொழுது என்றவுடன் என் தந்தையுடன்
பகிர்ந்திடுவீர்கள் பல கதைகள்
இங்கிலாந்து நான் வந்தும் எனை மறக்கவில்லையே
தன்மகளாய் எனை நினைத்து வரைந்திடுவார்கள்
- அறிவுரைகள்

நத்தார் வந்துவிட்டால் அனுப்பிடுவார் வாழ்த்து மடல்
நான் மறக்கவில்லை ஐயா நீங்கள் செய்த அத்தனையும்
ஏன் மறந்து சென்றயீர்களோ இத்தனை பேர் கலங்கி நிற்க?
முதற்கிழமை காணுகின்றேன்
மறுகிழமை சென்று விட்டீர்கள் நெடுந்தூரம்
பொறுக்கவில்லை ஐயா உங்கள் மனைவி படும் துயரம்
சிவனும் பார்வதியும் என்று கேட்டதுண்டு - ஊர்சொல்லி
இணைபிரியாத் தம்பதியாகப் பார்த்ததுண்டு நீங்கள் வாழ்ந்து
தன்நிலை மறந்து, தன் கடமை செவ்வனே முடித்துத்
தனித்திருக்கும் தமிழ்த்தாயே அம்மா
ஐயா மீண்டும் இம்மண்ணில் அவதரிப்பார்கள்
துயர் மறந்து வாழ்ந்திடுவீர்கள் இவ்வுலகில்.
ஐயா உங்கள் ஆத்மா சாந்தியடைய

பிரார்த்திக்கும்

மேரி குடும்பம்

நல்லற நாயகன்

நடை, உடை, பாவனையில் ஒரு மிடுக்கு, சாதாரணமான பேச்சு, பெருமிதம் ஆகியவற்றின் பிரதிபிம்பம், அண்மையில் மறைந்த எமது உறவினர் திரு. துரைராசா அவர்கள் எனலாம். பெற்றோர் சூட்டிய பெயருக்குப் பொருத்தமான தோற்றம் அன்னாரின் ஆளுமை வளர்ச்சிக்கு, நீதித் துறையில் செயலாற்றிய அனுபவம் மெருகூட்டியிருக்கலாம்.

1950 ஆம் ஆண்டில் அம்மாவும் பெரியம்மாவும் கூட்டுக்குடும்பம் போல அனுராதபுரியில் வாழ்ந்த காலத்தில் திரு துரைராசா என்ற இளைஞர் எங்கிருந்தோ வந்து பெரியம்மாவின் மகள் கமலமக்காவை மணம் முடித்து அழைத்துக்கொண்டு போய் விட்டார். பெரியம்மாவுக்கோ மகளைப் பிரிந்த கவலை. ஆயினும் மருமகன் வருகை ஒரு பக்க பலம். 1958 ஆம் ஆண்டு இனக்கலவரத்துடன் சகோதரிகள் குடும்பங்கள் பிரிந்தன. பெரியம்மா சின்னமகள் செல்வத்தை இராமநாதன் கல்லூரி விடுதியில் சேர்த்துப் பின் அவர் மகள் வீட்டோடு பெருமளவுக்குச் சென்று விட்டார். மங்களபதிக்கு, அனுராதபுரம் வீட்டிற்கு அடிக்கடி வயல் வேலையாகப் போய் வருவார். நானும் திருமணமாகிக் கணவருடன் கொழும்பு சென்று கல்வித்துறையில் பணியாற்றிய போது என் பெற்றோரும் எனக்கு உதவியாகக் கொழும்பு வந்து என்னோடு வாழ்ந்தனர்.

இக்கால கட்டத்தில் உறவுக் குடும்பங்கள் மீண்டும் கூடும் வாய்ப்பு ஏற்பட்டது. நாட்டின் பல்வேறு நீதிமன்றங்களில் செயலாற்றிய திரு துரைராசா அவர்கள் இறுதியாக எனது கணவர் தொழிலாற்றிய துறைமுக அதிகாரசபைக்குச் செயலக அலுவலராக வந்தார். என் கணவருடன் மிகவும் வாஞ்சையுடன் நட்புறவாடினார். வீட்டிற்கு இடைக்கிடை வருவார். பற்பல விடயங்களையும் அலசி ஆராய்வார். என் கணவருடன் உரையாடும் அந்தரங்கமான செய்திகள் அம்வலமாக மாட்டாது என்பதையும் அவர் நன்கறிவார். எனவே மற்றவர்களுடன் இடம்பெறாத ஒரு புனிதமான நட்புறவு இருவரிடையேயும் ஏற்பட்டு இறுதி வரை வளர்ந்தது. அவர் மூத்தமகள் திருமண வைபவத்தில் நாங்கள் பங்குபற்றினோம். எங்கள் சின்ன மகள் மணப்பந்தலில் அவர் குடும்பத்தினர் முன் நின்று சபையைச் சிறப்பித்தனர். துக்க சம்பவங்களிலும் ஒருவருக்கொருவர்கை கொடுத்து உதவினோம். கனடாவிலும் குடும்பக் கொண்டாட்டங்களில் அவரும் நாங்களும் கலந்து கொண்டோம். அதே புன்னகை, இடைக்கிடை வேடிக்கைப் பேச்சு, இது அவரின் சாமர்த்தியம். மறக்கமுடியாத உறவு. எப்படி மறப்பது?

'மங்கலம் என்ப மனை மாட்சி மற்று அதன் நற்கலம் நன் மக்கட் பேறு.'

என்ற வள்ளுவர் வாசகத்தை அவர் நடைமுறைப் படுத்திக் காட்டினார். மக்கள் அறுவரைப் பெற்றெடுத்து, ஒவ்வொரு மகவும் ஒவ்வொரு துறையில் துலங்க வழிவகுத்தார். 'அப்பா ஆணித்தரமான முடிவுகளை எடுத்து சித்தி பெற்றார். அவரால் நாங்கள் நல்ல நிலையில் இருக்கிறோம்.' என்று அவரின் மூத்த மகன் இந்திரன் தன் தந்தையைப் பற்றிப் பெருமையாக 1998 ஆம் ஆண்டு எனக்குக் கூறினார். இன்று இக் குடும்பம் மேன்மேலும் மாண்புற்று விளங்குகிறது.

'அன்பும் அறமும் உடைத்தாயின் இல்வாழ்க்கை பண்பும் பயனும் உடைத்து'

என்ற வாசகத்திற்கேற்ப அன்னார் இல்லறத்தை 57 ஆண்டுகள் நல்லறமாகக் கழித்தவர். இதில் அவருக்கு உறுதுணையாக நிழல் போல் இணைந்து ஈடுகொடுத்த பத்தினியின் பங்கும் சாலச் சிறந்தது. வையத்தில் வாழ்வாங்கு வாழ்ந்தார். கடமைகளைக் கண்ணியமாக நிறைவேற்றி வைத்தார். மரணம் மதுரம் என்று மறைந்து விட்டார். அவரின் ஆன்ம சாந்திக்காகக் கமலமக்கா குடும்பத்துடன் இறைவனைப் பிரார்த்திப்போமாக.

சொர்ணவதி மாசிலாமணி

இளைப்பாறிய உதவிக் கல்விப் பணிப்பாளர், கல்வி அமைச்சு, இலங்கை

அமரர் துரைராஜா அவர்களின் மறைவு “மரணம் அல்ல” அது வாழ்வின் நிறைவு!

அன்புக்கு இனியவராக, எத்தனை துன்பங்கள், துயரங்கள், இன்னல்கள் வந்தாலும் நிறைவோடும் பக்குத்தோடும் மனம் விட்டுப் பேசிய அன்பர் துரைராஜாவின் மறைவு “நெருங்கிய ஒருவரை இழந்து விட்டுமே” என்கிற ஆதங்கத்தை ஏற்படுத்தியுள்ளது.

வாழ்க்கையில் நெருங்கிய ஒருவர், பிரியும் போதோ அல்லது மரணிக்கும் போதோ அதை ஏற்பது கஷ்டமான விடயமாகி விடுகிறது. மரணத்தை எவரும் விரும்புவதில்லை. வாழ்க்கையின் மீது வைத்த விருப்பத்திலே, ஆயிரத்தில் ஒரு பங்கைக் கூட மரணத்தில் வைப்பதில்லை. மரணம் வாழ்க்கையின் சிகரம். அதேநேரத்தில் அதுவே வாழ்க்கையின் முற்றுப் புள்ளியாகி விடுகின்றது. அன்பர் துரைராஜா இப்பொழுது அமரராகி விட்டார். பக்குவம் நிறைந்த ஒரு நல்ல மனிதராக வாழ்க்கையின் சுக துக்கங்களை எல்லாம் நடைமுறை வாழ்க்கையோடு இணைத்துப் பார்த்துப் பரபரப்பில்லாமல் வாழ்ந்த ஒருவர் மறைந்து விட்டார் என்பதை ஏற்க மனம் தயங்குகின்றது. கலங்குகின்றது.

மனப்பக்குவம் என்பது அனுபவங்கள் முற்றிப் பழுத்த நிலை. மனஉரம் மிக்கவராக வாழ்ந்து தன்னைச் சூழ இருப்பவரை எல்லாம் நேசித்தவர் துரைராஜா. தாம் வாழ்ந்த கிராமத்தில் சமூகத்தில் பெரியவராகவும் அனுபவ முதிர்ச்சி பெற்றவராகவும் வாழ்ந்த துரைராஜா அவர்களோடு எதையும் மனம் விட்டுப் பேசி வாழ்ந்த காலங்கள் பசுமையானவை.

நிதித்துறையில் பணியாற்றிய காலத்தில் மொழிப்பரிச்சியம் நிரம்பிய முதலியாராகப் பணியாற்றிய அனுபவங்களை எல்லாம் என்னோடு பகிர்ந்து கொண்டார். ஊரும் உலகமும் ஒரு சேரப் புகழ்ந்தாலும் நீதியும் நியாயமும் பேசிய ஒருவராக வாழ்ந்த வெற்றிவேலு துரைராஜா அவர்கள் எப்பொழுதும் மனம் நிறைந்த செல்வராகவே எமது சமூகத்தில் உயர்ந்து நின்றார்.

நிறைந்த வாழ்க்கையோடு எமது கிராமத்தில் வாழ்ந்த அமரர் துரைராஜா அவர்களை எனது பத்திரிகை வாழ்க்கைப் பின்னணியோடு நகரத்தில் சந்தித்த காலங்களில், சமூகம், அரசியல், வாழ்க்கை, கலாச்சாரம், இலக்கியம், சமயம் என்ற அத்தனை துறைகளைப் பற்றியும் அலசல்களோடு பேசியவற்றை ஒரு பொழுதும் மறக்கமுடியாது. துரைராஜா அவர்களிடம் நான் கண்டது அவருடைய அனுபவஞானம் தான். தலை கீழாக நடைபெறும் காரியங்களின் மத்தியில் நீதியையும் நியாயத்தையும் அளந்து வழங்கும் ஒருவராக இருந்தார். “நடைமுறைக்கு ஒத்த சிந்தனை” பக்குவப்பட்ட பின்னர் தான் தோன்றும் என்பதற்கு உதாரண புருஷராக விளங்கியவர் தான் இவர். மலர்ந்த முகத்தோடும், நகைச்சுவையோடும், சிந்தனைத் தெளிவோடும் காரியங்களைச் செய்து வந்த துரைராஜா

அவர்கள் நல்ல குடும்பத் தலைவனாக இல்லறத்தைச் செல்வமாக்கி, செல்வமும் சிறப்பும் சேர்ந்த திருமகளாகிய செல்லையா கமலநாயகியை மணம் முடித்து நிறைந்த வாழ்வைப் பெற்றார்.

மனித நேயத்தோடு நாடு, மொழி, இனம், சமூகம், மனிதர்கள் என்ற வரிசையின் ஏற்ற இறக்கங்களை எல்லாம் சந்தித்து வாழ்க்கையின் ஒவ்வொரு சுவாசக் காற்றையும் முழுமையாக உள்வாங்கிய அன்பர் துரைராஜாவின் மறைவு மரணம் அல்ல. அது ஒரு மனித வாழ்க்கையின் நிகழ்ச்சியாகி விட்டது.

“உறவு என்றொரு சொல் இருந்தால் பிரிவு என்றொரு பொருளிருக்கும்”

வாழ்க்கையை நன்கு புரிந்து கொண்டு அனுபவச் செழுமையோடு, இன்ப துன்பங்களுக்கு மட்டுமல்ல வருத்தங்களுக்கும் வேதனைகளுக்கும் வடிகால் தேடுவது இப்பொழுது சர்வ

சாதாரணமாகிவிட்டது. “நம்பிக்கை தான் வாழ்க்கை”. வாழ்க்கை நமக்குக்கடவுள் அளித்த வெகுமதி என்றபடி மனித வாழ்வின் ஆசாபாசங்களை எல்லாம் அலசிய ஒருவரின் மறைவு மனதை அசைய வைத்துள்ளது.

மரணம் என்பது மனிதன் பிறக்கும் பொழுதே முடிவு செய்யப்பட்டது. பிடிக்கவில்லை என்பதற்காக அதனிடம் இருந்து தப்பித்துக் கொள்ள முடியாது. மனோபக்குவம் உடையவர்கள் பிரிவுக்காக அழுவதில்லை. பிரியமுள்ளவர்களை இழக்க நேர்ந்த சந்தர்ப்பங்களில் எல்லாம் மனம் கனதியாகித் துக்கத்தைச் சுமக்கிறது. “சாவை” நாம் எப்பொழுதும் தள்ளிப்போட விரும்புகிறோம். முதுமை இருக்கிறதே அது ஒரு சர்ப்பம். நினைவுகளும் உணர்வுகளும் சுகமாக இருந்தால் முதுமை கூடச் சுகமாகி விடுகிறது.

“வாழ்க்கைக்குப் பின்னால் மரணம்” என்பதை எவரும் எளிமையாக ஏற்றுக் கொள்வதில்லை. மற்றவர்களின் மரணத்தைப் பற்றிச் சிந்திக்கின்ற மனிதன் தனக்கு மரணம் வரும் என்பதைக் கற்பனை செய்து பார்ப்பதில்லை.

மரணம் என்பது வாழ்க்கையில் உள்ளடக்கம். “சாவே உனக்கொருநாள் சாவு வந்து போகாதோ” என்றெல்லாம் கவிஞர்கள் பாடியிருக்கின்றார்கள். சற்றுக் கடுமையாகச் சிந்தித்தால் மரணம் என்பது ஒரு “தனிவழிப் பயணம் தான்” தொடர்வது எல்லாம் ஒரு இடத்தில் முற்றுப் பெற வேண்டும்.

அமரர் வெற்றிவேலு துரைராஜாவின் மறைவு வாழ்வின் முடிவு அல்ல. அது வாழ்வின் நிறைவு. “வந்தவரெல்லாம் தங்கி விட்டால் இந்த மண்ணில் பிறர்க்கு இடமேது” அமரர் துரைராஜாவின் ஆத்மா சாந்தியடைய மன நிறைவோடு பிரார்த்திப்போமாக.

ஆ. சிவநேசச்செல்வன்

பிரதிப் பணிப்பாளர், பத்திரிகைகள் தாபனம்.

௩௩௩௩௩௩௩௩

மறக்கமுடியாத மனிதர்

துரைராசா மாமாவின் மறைவு எமக்கெல்லாம் ஆழ்ந்த துயரைத் தருகிறது. அவர் எங்கிருந்தாலும் எம்மால் மறக்க முடியாதவராகவும், அவரும் எம்மை நினைத்துக் கொண்டிருப்பவராகவுமே வாழ்ந்தார். அந்தளவுக்கு அவர் சேவையால் சிறந்தவர்- மறக்க முடியாத மனிதருள் மாணிக்கம்!

அவர் இங்கிருக்கும்போது மட்டுமல்ல கொழும்பிலே வாழ்ந்த போதும் கூட அத்தகைய ஒருவராகவே வாழ்ந்தார். யாருக்கு என்ன இடர் வந்தாலும் ஓடிச்சென்று- வேண்டுமானால் தமது “செல்வாக்கைப்” பயன்படுத்தியேனும் கைகொடுத்து உதவும் உத்தமராக அவர் விளங்கியவர். கொழும்புக்கும் யாழ்ப்பாணத்துக்குமான தொடர்புகள் துண்டிக்கப்பட்டிருந்த “இப்போதுள்ளது போன்ற” அந்த ஒரு காலத்தில் அவர் கொழும்பிலிருந்துகொண்டு எமக்கெல்லாம் ஒரு தொடர்பாளராக (MEDIATER) என்று செய்த சேவைகள் மறக்க முடியாதவை. தமக்கு வேண்டியவர்கள் தெரிந்தவர்கள் பாதுகாப்பு படையினரால் கைது செய்யப்பட்ட போதெல்லாம் தமது உடல் நிலையையும் பொருட்படுத்தாதவராய் கால் சட்டையையும் இழுத்துப் போட்டுக்கொண்டு கைத் தடியையும் எடுத்துக்கொண்டு அவர்களின் விடுதலைக்காக விரைந்து செயல்பட்ட வேகம் இருக்கிறதே-----அது அவருக்கேயுரிய தனித்துவம்.

எழுத்தாளன் என்ற வகையிலே எனக்குப் பிடித்த இன்னொரு அம்சம் அவரின் கலை - இலக்கிய ஆர்வம். குறிப்பாகத் தமது மகன் ஸ்ரீரவீந்திரன் இன்ன பதவியில்

இருக்கிறார் - இவ்வளவு சம்பாதிக்கிறார் என்பதை விட அவர் “தயவுடன் வழிவிடுங்கள்” என்றொரு குறுந்திரைப் படம் தயாரித்து அதிலே பாதிரியாராகவும் வேடம் தரித்தவர் என்பதைச் சொல்வதிலே தான் பெருமையடைந்தவர். அப்படித்தான் தமது உறவுகளான ஸ்ரீதாஸ், செல்வம் மற்றும் கலாநிதி ஸ்ரீஹரன் ஆகியோரின் கலை ஈடுபாடுகள் குறித்தும் பெருமை கொள்வார்.

எனது “கொழும்புப் பெண்” நகைச்சுவைக் கட்டுரைத் தொகுதிப் பிரதி ஒன்றினை அவருக்கும் கிடைக்கச் செய்திருந்தேன். எழுத்தாளர்களின் ஆக்கங்களைப் படித்து விட்டு அபிப்பிராயம் தெரிவிக்கும் பண்பெல்லாம் அருகிவிட்ட இக்காலத்திலே துரைராசா மாமா - அதுவும் அக்கரைச் சீமையிலே இருந்துகொண்டு நூலை இரசித்துப் படித்ததாகக் கடிதம் எழுதியதுடன் சன்மானமாக ஒருதொகையினையும் அனுப்பியிருந்தார். அரசாங்கமோ அமைப்புக்களோ வழங்குகின்ற மதிப்பு - விருதுகளை விட அவரின் அந்தப் பராட்டையும் சன்மானத்தையுமே நான் இன்றைக்கும் பெருமையாக நினைத்துக் கொள்கின்றேன்.

இப்படியாக அவரின் பெருமையைப் பற்றி நிறையச் சொல்லலாம் அவருக்கு என்ன குறை! அவரும்தான் யாருக்கு என்ன குறைவிட்டார். அவர் நீண்டகாலம் வையத்திலே வாழ்வாங்கு வாழ்ந்து விட்டபோதிலும் எமக்கென்னவோ அவரின் மறைவானது ஈடு செய்ய முடியாத இழப்புத்தான்! நெஞ்சிருக்கும் வரை அவர் நினைவு நிலைத்திருக்கும். அவர் புகழ் வாழ்க!

பொ.சண்முகநாதன்

(சண் அங்கிள்)

டாக்டர் சுப்பிரமணியம் வீதி,

கந்தரோடை, சுன்னாகம்,

இலங்கை.

Tribute to my Thurai Annai

Thurairajah Annai, an Administrator, social worker, saviour to affected people, fondly called as Mudliyar is no more. He passed away on 12.1.2007. His demise is a great loss to his wife and children, relatives, friends and natives of Kantharodai village.

He had the privilege of having his last breathe while, wife, all of his children and in laws were present by the side of his bed. It is actually a god's gift and it rarely happens to others.

I was closely associated with him since 1966 as a relative and a friend. I joined the public service in 1966 and during those days he was working as Administrative officer, Port authority in Colombo. And we used to meet each other almost every day. He is a methodical man and maintains a time table for his day to day performances. He was very busy after his retirement attending to social work. I remember him having an office table with numerous files. He is always busy with attending to social work. People used to go to him to sort out their problems, write letters, fill up forms etc. I have seen on number of occasion even Sinhalese people who were living in the vicinity of his house used to call at him for his advice and to get any matters to be sorted out.

My family is indebted to him for what he and his wife have done to my family. It was time the security stricture was in high in Colombo and visitors had to be registered themselves with the Police. Even close relatives were reluctant to accommodate youngsters at their houses. When I mentioned him about my intention to send my son to Colombo for further studies before his University Admission both his wife Kamalam Acca and he acceded to my request without any hesitation and accommodated my son in their house. Later my daughter and son went to Wayamba University in Kurunagala District and used to go there for the weekends and holidays. They were well looked after as if they are their own children. Thurai Annai was always inquiring about my children's education and marriage. His demise is a great blow to my family at this juncture. His unfailing keenness to help others will be remembered by his associates for ever.

I remember the days when he was about to leave Sri Lanka he was reluctant to migrate to U.K due to sudden change of his life style, although he and his wife were compelled to migrate to U.K. to join their children. May he attain supreme peace.

P.Easwaradasan. J.P

Retd. Registrar of Lands &
Addl. District Registrar, Jaffna
Memorial Lane, Manipay

யாதுமோர் குறைவிலை

வெற்றிவேலு துரைராஜா அவர்கள் இலண்டனில் காலமான செய்தி கேட்டு ஆழ்ந்த துயரம் அடைந்தோம். நினைத்த மாத்திரத்தில் அமரர் துரைராஜா அவர்கள் எதுவித தடங்கலுமின்றி எனது மனக்கண்முன் வீறுடன் தோன்றுகிறார். தன் திறமையில் தீவிர நம்பிக்கை, எடுத்த காரியத்தை ஆரவாரமாக முன்னின்று நடாத்தும் விருப்பு, வாய் வல்லமை, குறைபட்டுக் கொள்ளாத “யாதுமோர் குறைவிலை” என்ற உற்சாகம் - இவை அவரிடத்து யான் அவதானித்தவை.

அமரர் துரைராஜாவை முதன்முதல் நான் சந்தித்தது சுமார் 45 வருடங்களுக்கு முன், அன்று அரச ஊழியரிடை மிகுந்த பிரசித்தி பெற்றிருந்த கே. சி. நித்தியானந்தாவின், கொழும்பு திறைசேரிக் கட்டடத்தில் அமைந்தீரந்த அலுவலகத்திலாகும். கடைசியாகச் சந்தித்தது ஏழெட்டு ஆண்டுகளுக்கு முன் யாழ்ப்பணம் நல்லூர் கந்தசுவாமி கோவில் தேர்த் திருவிழாவின் போது அவரது வாழ்க்கைத் துணைவியாரான கமலநாயகி சகிதம். இரண்டுமே நினைவை விட்டு நீங்காத கம்பீரமான, கலகலப்பான, உவகை ஊட்டிய சந்திப்புக்கள்.

1941 ஆம் ஆண்டு அரச சேவையுட் புகுந்த அமரர் துரைராஜா நாட்டின் பல நீதிமன்றங்களில் பேச்சு மொழி பெயர்ப்பாளராகவும் நீர்ப்பாசனத் திணைக்களம், நீதி அமைச்சு, துறைமுக ஆணைக்குழு ஆகியவற்றில் நிர்வாக உத்தியோகத்தராகவும் கடமையாற்றிய பின் 1975 இல் ஓய்வு பெற்றார். அரச நிரந்தர சேவையினின்றும் ஓய்வு பெற்ற பின் அரச ஊழியர்கள் மத்தியில் எழும் பிணக்குகளை விசாரிக்கும் நடுநிலையாளராகப் பணிபுரிந்த போது அவரது பஸ்துறை ஆற்றலும் அனுபவமும் ஆளுமையும் வெளிப்பட்டன. பலராலும் பாராட்டப் பெற்றார்.

நல்ல முறையில் இல்லறம் வளர்த்து நான்கு புதல்வர்களுக்கும் இரண்டு புத்திரிகளுக்கும் தந்தையாரான அமரர் துரைராஜா அவர்கள் பன்னிரு பேரப்பிள்ளைகளையும் கண்ட நிறைவோடு தனது பயணத்தை முடித்துக் கொண்டார். அவரைப் பிரிந்து கவலையுள் மூழ்கியுள்ள குடும்பத்தினர், உறவினர்களுக்கு ஆறுதல் வேண்டியும் அன்னாரது ஆத்மாவுக்குச் சிவபதம் வேண்டியும் எல்லாம் வல்ல இறைவனைப் பிரார்த்திக்கின்றேன்.

பேராசிரியர். சி. தில்லைநாதன்

ஆலோசகர், தேசிய ஒருமைப்பாட்டுச் செயற்றிட்டப் பணியகம்
உறுப்பினர், அரசகரும மொழிகள் ஆணைக்குழு

“அறனைப் பட்டதே இல்வாழ்க்கை அஃதும்
பிறன்பழிப்பது இல்லாயின் நன்று”.

என்ற வள்ளுவர் வாக்கிற்கு அமைவாக பிறர் பழிப்புக்கு ஆளாகாமல் அறன் வழி வாழ்ந்தவர் அமரர் துரைராஜா அவர்கள். என் மனைவியின் மாமனார், என் உறவினர். 1985 களில் இருந்து அவரைத் தெரியுமாயினும் 1990களில் கொழும்பு வாழ்க்கையிலேயே நெருக்கமானவர். என்னிலும் எனது குடும்பத்திலும் மிகவும் அன்பு கொண்டவர். எனது ஒவ்வொரு துயரத்திலும் பங்கு எடுப்பவர்.

அவர் இறப்பதற்கு ஒருவாரத்திற்கு முன்பாகக் கூட அவரது ஆங்கில கையெழுத்திலான கடிதம் ஒன்றை எனக்கு அனுப்பியிருந்தார். அது அவர் அண்மையில் அனுப்பியிருந்த 2 வது கடிதம்.

செப்டம்பரில் ஒருகடிதம் எழுதியிருந்தார். நான் கடத்தப்பட்ட துயரத்தையும், பின்னர் நான் விடுவிக்கப்பட்ட மகிழ்வையும் என்னிடம் பகிர்ந்து கொண்டவர். இதனை ஏன் குறிப்பிடுகின்றேன் என்றால் அகவை 86 லும் அவர் தனது அன்றாட நடவடிக்கைகளை செவ்வனே செய்பவர் என்பதனை நினைவுபடுத்தவே. சற்றுத் தளர்ந்து இருந்த அவரது இறுதிக்காலத்தில் கடந்த நவம்பரில் அவரை நேரில் சந்தித்தமை மறக்க முடியாதது. தான் இருந்த மேல் மாடியில் இருந்து கீழ்த்தளம்வரை எவரது உதவியும் இல்லாது இறங்கி வந்த அந்த மிடுக்கு, கம்பீரம், தளர்வில்லாத உரையாடல், தனது ஓய்வூதிய காசோலையை தானே எழுதிக் கையொப்பம் இட்டு என்னிடம் தந்தமை, அவரது வங்கி வேலைகளைக் கொழும்பில் முடித்தமைக்கு அவர் எழுதிய நன்றிக் கடிதம் என்பன பசுமையான நினைவுகள். இந்த வகையில்

“மனைத்தக்க மான்பு உடையள் ஆகித்தற் கொண்டான்
வளத்தக்காள் வாழ்க்கைத் துணை”.

என்பதற்கு அமைய நல்வாழ்க்கைத் துணையைப் பெற்ற துரைராஜா அவர்கள் தனது வாழ்வின் இறுதி வரை

“பெற்றால் பெறின் பெறுவர் பெண்டிர் பெருஞ்சிறப்புப்
புத்தேளீர் வாழும் உலகு”.

என்ற வள்ளுவர் வாக்கிற்கு பொருள்சேர்த்த அதாவது கணவனைப் போற்றி இறுதிவரை தன் கடமையைச் செய்த நன் மனைவியின் பிரியாவிடையை பெற்றவர். அவ்வாறே

“தந்தை மகற்கு ஆற்றும் நன்றி அவையத்து
முந்தியிருப்பச் செயல்”.

என்றவாறு தன்மக்களை அவையத்து முந்தியிருக்கச் செய்து அதன்பயனாக

“மகன் தந்தைக்கு ஆற்றும் உதவி இவன்தந்தை என்னோற்றான் கொல்எனும் சொல்”.

என்ற மக்கட் பேற்றை பெற்று “வையத்துள் வாழ்வாங்கு வாழ்ந்தவர்”. அதனால் அன்பிற்குரிய துரைராஜா அவர்கள் நிச்சயமாக “வான்உறையும் தெய்வத்துள்” வைக்கப்படுவார்.

இலங்கையில் இருந்து
நடராஜா குருபரன்
செய்தி முகாமையாளர்
சூரியன் எவ்.எம்.

அமரர் வெற்றவேலு துரைராஜா அவர்களின் இறுதிச் சடங்குகளின் போது வழங்கிய கண்ணீர்க் காணிக்கை

தை 21, 2007

திரு. துரைராஜா அவர்களின் இறுதிச்சடங்குகளில் கலந்து கொள்ள வந்திருக்கும் அனைத்து உள்ளங்களுக்கும் வணக்கம். எனது அத்தான் பற்றி இதயபூர்வமாக உங்கள் முன் நான் வைக்கும் வாசகங்கள் அனைத்தும் என் இதயத்தின் வெளிப்பாடு.

தந்தை இல்லாத இளமை வறுமையிலும் கொடியது. தந்தை அன்புக்காய், ஆதரவுக்காய், அரவணைப்புக்காய் பிஞ்சு உள்ளம் ஏங்கும் அந்தக் கொடுமையை அனுபவித்துப் பாருங்கள் உங்களுக்கும் புரியும்.

நான் அனுபவித்திருக்கிறேன்.

பிறப்பால் தந்தையை இழந்தேன். கோடி கோடி செல்வம் கொட்டிக் கொடுத்தாலும் அந்த வெற்றிடத்தை, சூனியத்தை நிரப்பிவிட முடியாது. அது ஒருவரால் முடிந்தது. ஆம், எம் முன்னே இன்று வெற்றுடலாய்க் கிடக்கிறாரே, அந்த மாமனிதரால் முடிந்தது.

அவர் எனது சகோதரியை விரும்பித் திருமணம் செய்து எங்கள் வீட்டிற்கு வந்தபோது எனக்குவயது ஏழு. எனது சகோதரி, அவர் மனைவிக்கு வயது பதினெட்டு. அன்றி லிருந்து அவருக்குநான் மூத்த பிள்ளை. அப் பெருந்தகையின் ஆத்மா இன்றுகாற்றே ாடு காற்றாகக் கலந்து விட்டது. ஆனால் அவர் கட்டி எழுப்பிய அன்புக் கோட்டை, அவரது உறவுகளும் நட்புக்களும் இன்று கூடி அவரது சாதனைகளை நினைவு கூர்ந்து அவரது இறுதி யாத்திரைக்காக, அவருக்குப் பிரியாவிடை வழங்குவதற்காக இங்கு கூடியிருக்கின்றது.

அவர் அன்பும் பண்பும் நிறைந்ததொரு **போஷகர்**. அதற்கு நானே சாட்சி. இன்று எனது வளர்ச்சிக்கு அத்திவாரமிட்டவர் எனது அத்தான். அவர் எனக்கு ஒரு அரிய தந்தை, சிறந்த ஆசான், நெருங்கிய நண்பர், மதிநிறைந்த ஆலோசகர். நான் கூடச் சிலசந்தர்ப்பங்களில் அவருக்கு ஆலோசகராக இருந்திருக்கிறேன். எதற்குச் சொல்கிறேன் என்றால் என் சொல்லுக்கு அதிக மதிப்புக் கொடுத்தவர்.

அவர் ஒரு சிறந்த **கணவர்**, மிகவும் கொடுத்து வைத்த கணவர். எனது சகோதரி அவரோடு இரைந்து சத்தமாகப் பேசியதை நான் கண்டதில்லை. எனது அக்காவுக்கும் அவருக்கும் இடையே இருந்த பன்னிரண்டு வயது வித்தியாசமும் இதற்கு ஒரு காரணம். என் அக்கா முற்றும் முழுதாகத் தன்னையே அவருக்கு அர்ப்பணித்தவர். அவருக்கென்று தனிப்பட்ட அபிப்பிராயம் எதுவும் கிடையாது. கணவன் சொல்லை வேத வாக்காகக் கேட்டு நடந்தவர். தலைவன் வசப்பட்ட ஒரு தலைவியின் நிலையை மிக அழகாகச் சித்தரிக்கும் மணிவாசகரின் அருமையானபாடல் ஒன்று எனது சகோதரி க்கு மிகவும் பொருத்தமானது.

முன்னம் அவருடைய நாமம் கேட்டாள்
மூர்த்தி அவனிருக்கும் வண்ணம் கேட்டாள்
பின்னை அவருடைய ஆரூர் கேட்டாள்
பெயர்த்தும் அவருக்கே பிச்சியானாள்
அன்னையையும் அத்தனையும் அன்றே நீத்தாள்
அகன்றாள் அகலிடத்தார் ஆசாரத்தை

தன்னை மறந்தாள் தன் நாமம் கெட்டாள்
தலைப்பட்டாள் நங்கை தலைவன் தாளே.

எனது சகோதரியின் பேச்சு, நடை, உடை, பாவனை அனைத்துமே அவருக்காகவே. கணவன் சொல் தட்டாத பத்தினி என்பார்களே அது இவரைத் தான். அவர் சொல்வது சரியா தப்பா என்றுகூட யோசிக்க மாட்டார். அவர் சொன்னால் சரியாகத்தான் இருக்கும் என்று கண்மூடித்தனமாக நம்புபவர். இது மிகையல்ல.

நாம் ஓடி ஓடிச் செல்வங்களைச் சேர்க்கிறோம். இவரும் சேர்த்திருக்கிறார். ஆறு செல்வங்களை, நான்கு ஆணும் இரண்டு பெண்ணுமாக. இலங்கை வரலாற்றிலே, காசியப்பன் என்று ஒரு மன்னன், குளம் தொட்டு வளம் பெருக்கியவன் என்று புகழ் பெற்றவன். அவனுடைய மகன் அரசரிமை காரணமாகக் காசியப்பனைச் சிறையிலிட்டான், உனதுசெல்வங்களை எல்லாம் எங்கே புதைத்து வைத்திருக்கிறாய் என்று கேட்டுத் தந்தையைச் சித்திரவதை செய்தானாம். அதற்குக் காசியப்பன் தான் கட்டிய பெரிய அணைக்கட்டிற்குத் தன்னை அழைத்துச் செல்லும்படி கேட்டான். அணைக்கட்டின் மேலே ஏறி நின்ற காசியப்பன் தான் கட்டிய பிரமாண்டமான நீர்த்தேக்கத்தைப் பெருமையுடன் காட்டி 'இதோ இது தான் என் பெரும் செல்வம்' என்று சொன்னானாம். அதே போல இதோ நிற்கிறார்கள் எனது செல்வங்கள் என்று தனது மக்களைப் பெருமையாகக் காட்டுமளவுக்கு உயர்வாக வளர்த்திருக்கிறார்.

அரசாங்க உத்தியோகத்தில் ஆறு பிள்ளைகளை ஆளாக்குவது அத்தனை சுலபமல்ல. மூத்தமகளுடைய மருத்துவக் கல்லூரி நுழைவு அவரது கஷ்டங்களுக்குக் கிடைத்த

முதல் வெற்றி. அதை விட விசேடம் என்னவென்றால் ஆறு பிள்ளைகளும் இன்றும் 'அப்பா' என்று அவரது வார்த்தைக்கு மறுவார்த்தை பேசமாட்டார்கள். அப்பாவுக்கு அடங்கிய பிள்ளைகள். பிள்ளைகளில் மூவர் கனடாவில், மூவர் இலண்டனில். இந்தக் காலத்தில் மக்கள் அனைவராலும் சூழப்பட்ட நிலையில் உயிர் பிரியும் பாய்க்கியம் எம்மில் எத்தனை பேருக்குக் கிட்டும்?

எனது சகோதரி தன் தாய் வீட்டுச் சீதனமாகக் கொண்டு சென்றவற்றுள் தலையாயது 'செல்விருந்து ஒம்பி வருவிருந்து காத்திருக்கும்' பண்பு. என் அத்தானைப் பல்வேறு தேவைகளுக்காகக் காண நாள் முழுவதும் வருவாரும் போவாரும் வீடு கலகலப்பாக இருக்கும். சமயற்கூடம் மட்டும் நாள் முழுவதும் திறந்தே இருக்கும். அவர் ஒரு பேச்சாளர், எழுத்தாளர், சிறந்த ஆலோசகர். அவரது ஆலோசனைக்காக வீடு தேடி வருவோர் எண்ணிக்கை ஏராளம். எவருக்கும் எந் நேரத்திலும் அலுக்காது சலிக்காது உதவுவார். அவரது மரணச் செய்தி கேட்டுத் துக்கம் விசாரிக்க அழைத்தவர்களுள் பெரும்பாலானவர்கள் அவரால் நன்மை அடைந்தவர்களே.

கடல்நீர் வற்றி எம் கண்ணீராய்ச் சொரிய - உங்கள்
உடல்நீர் உறைந்து நிறம்மாறி உருமாறி உங்கள் அழகுமாறி
கடலையிலே உங்கள் உடல் பிடி சாம்பலாய் ஆனாலும் - இன்று
படலைவிட்டு உங்களோடு பயணிக்க எம்மால் ஆகாதே.

உங்கள் இனிய ஆத்மா சாந்தியடைய எனது உறவுகள் சார்பாக ஆண்டவனைப் பிரார்த்திக்கின்றேன்.

செல்வம்

(செல்வநாயகி ஸ்ரீதாஸ்)

முன்னாள் சிரேஷ்ட வரிமதிப்பாளர். உள்நாட்டு இறைவரித் திணைக்களம், இலங்கை நிதி அலுவலகர், கனடா.

My dearest Thatha,

Though you are no longer here with us, I hope you're watching over us and can see how much you are very loved. Since you were taken away from us, not a day has gone by without you in our thoughts and conversations. It's hard to believe that your not coming back and that I won't ever see you again walking around with your walking stick or asking me about university and exams.

Thatha, I don't think the world will ever see another gentleman quite like you. To have had a grandfather like you, I know I have been truly blessed. You always used to do little things that you knew we loved when we were little kids, like buying us Tipi Tipis and never saying no to playing with us. Not once in my life have you ever let me down and I know amma and all your other children would say the same thing.

I hope to lead my life following in your footsteps- doing anything I can for the happiness of my family and helping any stranger in need-just like you did. I will forever be grateful to you for laying out great foundations for me in life as you took great care of me and athavan as babies. I hope I make you proud and never let you down.

Thatha I hope you are happy wherever you are and watch over us ensuring we all lead our lives the way you have taught us to. I will love you always and a day won't pass without you in my thoughts. May you rest in peace.

Love always

Aarani

Grand-daughter

THATHA

When I think of thatha, the warmth that I instantly feel is a testimonial to the unconditional love he gave all his grandchildren. Arani and I used to joke about amma and appa sending us to srilanka but I am so glad they did because I think ammamma and thatha would be one of the very few people who could have given arani and me the love, care and attention that is expected only of parents.

Since we were born they have been there, their love so unconditional that I for one took it for granted that both of them would always be here and I cannot believe that thatha has left us so suddenly. I cant imagine what it was like to look after 2 year old twins but it must have been very difficult yet ammamma and thatha couldn't have done a better job with us, from stories I've been told. Since we have been back we have seen thatha and ammamma most years and memories of summer between the ages of 7 and 10 stand out. Trips to the market by foot with arani and I holding his hands and then slowing him down as we were getting tired from all the walking stand out in my memory. The trips would always be rewarded with bags of tipi tipi which he would even send to England if anyone came that way. The letters I will cherish the most, they were frequent, written in some old school form of joint up writing and always signed as ammamma and thatha although I doubt ammamma even realised thatha had written a letter!

He was a great grandfather and father but most of all he was a loving husband to ammamma. I doubt there are two people more perfect for each other, seeing them makes me believe that everyone has a soul mate. Thatha I promise you that we, as your loving family will love and look after ammamma as you did.

Thatha, the love that we shared and the times that we spent together will be etched in my heart forever. I could never explain how much I love you and ammamma and how grateful I am for all that you have done for me. I am going to miss you so much but I am grateful that the advice and wisdom you have given and shared will help me make the right choices in life and hopefully make you proud.

Athavan
Grand-son

Dear My Thatha,

“Who is that girl?” The way you would always jokingly greet me. A familiar sound I will never hear again. It’s still so hard to believe. I can see your smile as if you are here in front of me. That calming, gentle smile.

Thatha, I have always had great respect for you, for apart from being an elder to me, I respect the way you have led your life. Despite difficulties, you managed to raise six children well and they are, only who they are today, because of you and your guidance and advice that you also passed onto your grandchildren. Your main concern was always our well being and education and you paid so much attention to each of us as individuals.

I have so many fond memories of my time with you, but the best ones were from the days that we used to come and stay with you and Amamma in your house in Ceylon, and I would accompany you on your trips to the market and watch you read the paper at your desk by the door. Your home always felt like our home. You would go out of your way to make sure that we were comfortable. You treated your grandchildren as if we were your own children.

Your sudden departure has come as a great shock to everybody. You didn’t leave us empty handed, you have left in each of us a little part of you, in the form of your love, kindness and guidance.

“To live in hearts we leave behind, is not to die...”

May this thought help us through life. You will always be in my thoughts. You were a proud, respected man who was very much loved. I love you very much. May you rest in peace.

*No person is ever truly alone.
Those who live no more,
Whom we loved,
Echo still within our thoughts,
Our words, our hearts.
And what they did
And who they were
Becomes a part of all that we are,
Forever.*

Your loving grand-daughter
Arthy

MY LOVING THATHA

What is a grandfather? The dictionary says that a grandfather is the father of either of your parents. But for me Thatha was so much more. He was in our lives since I can remember and living with us, he has watched me and Thinesh grow up over the past six years.

Everyday when I come home from school, I would look up from the path at exactly 3:30 and see Thatha standing at the upstairs window, waiting for me. When Appamma was at the shops he would open the door before I arrived and he'd stand at the end of the road waiting to see if I was coming. Who will do that for me now? I remember the first day I was allowed to walk home by myself, my parents asked Appamma and Thatha to wait by the end of the lane for me. But Thatha insisted on walking down to the end of the street. This is one of the small things he did which showed his caring nature and undying love for his grandchildren.

Every evening when I sit in the study doing my homework I would hear the sound of Thatha's walking stick and footsteps on the stairs and I knew he was coming. It's hard to believe that I will never hear this familiar sound again. My grandfather was also one of the smartest dressed people I have ever met. He would always be wearing his best even when he was at home and when he came down to eat he would adjust his hair in the downstairs mirror.

Thatha was a very strong and determined person who kept fighting till the very end. He had such a strong faith in god and Sai Baba and that is probably why he was blessed with a long and happy life with his family. He was such a kind hearted and loving person and he loved to be in the company of those closest to him. He also loved to be around children who brought a beautiful smile to his face. Although he did not talk much he showed his love and compassion for others in different ways, by the things he did.

Anyone who knew him would say that he was a delightful man. A few of my happiest memories with him are on birthdays, Christmases and anniversaries. On my birthday I would wake up and after opening cards from my parents and my brother I would go to Appamma and Thatha's room and I would be greeted with a big hug, kiss and a small gift. I always looked forward to opening Thatha and Appamma's card because Thatha always took the time to write a personal message in his cards for each of his grandchildren.

Thatha was simply wonderful and it was always a pleasure to be in his company. I feel so privileged to have known such a great man and maybe I will inherit some of his qualities. When we were young we used to go up and sit in Appamma and Thatha's room and listen to stories of his youth in Sri Lanka and look at old photographs. These memories are priceless and I will always treasure them in my heart. Although he is not here with us to guide us and give us advice, he will always be in our memories and I will always remember Thatha's beautiful smile. I will also remember some of the more humorous moments we spent with Thatha. I remember whenever we offered Thatha some chocolate he would take one and then look at Appamma but then Appamma would say no and he would put it back.

Him passing away has made me look at the world in a different light and makes me appreciate my family and friends a lot more.

My only regret is that I could've spent a lot more time with my grandfather and perhaps told him how much I loved him. I will miss his familiar scent of marmite, cream and talcum powder which I could smell all around the house. I will miss Thatha very much and his presence in my life because he is very unique and there is no one who could replace him but I believe that now he has gone somewhere special and wherever he is now, I hope he sees us now and is proud of who I am and who I will become in the future.

This is a short poem I have found which has helped me with my grief.

He Is Gone!

You can shed tears that he is gone
or you can smile because he has lived.
You can close your eyes and pray that he'll come back
or you can open your eyes and see all he's left.
Your heart can be empty because you can't see him
or you can be full of the love you shared.
You can turn your back on tomorrow and live yesterday
or you can be happy for tomorrow because of yesterday.
You can remember him and only that he's gone
or you can cherish his memory and let it live on.
You can cry and close your mind be empty and turn your back
or you can do what he'd want: smile, open your eyes, love and go on.

Shalini Sriravichandran

Grand-daughter

My Dear Grandpa

A thatha gives you strength in life, he brings you happiness, he gives you faith and most of all a thatha gives you all the love he has. That's what thatha gave us in fact he gave us a million times more than that. He would always congratulate me on my school reports and would always love to see me in my school blazer. He would always do stuff on his own, like fold his clothes and make his own bed beautifully.

Whenever I was ill he would always make the effort to come all the way down the stairs to ask me how I was. I only had one grandpa in my whole life and now he has joined god: I couldn't be happier, but I will always miss my grandpa. When I am older about the age of eighty I will always remember my loving thatha.

When I was the age of 6 he sent me a book telling me how to learn Tamil and that's what so special about thatha even though I wasn't there with him he would always think of me and that's why he sent me the book. That's what I will do, even though he is not here, I will always be thinking of him. When I feel lonely I know he will be there watching down on me and guiding me through life.

Before thatha came down to eat he would always look in the mirror and when he came down after he prays he would style his hair in the downstairs mirror (probably to impress appamma).

I hope you rest in peace thatha.....

Thinesh Sriravichandran
Grand-son

Appappah

The numerous stories I have heard about Appappah have made me feel as if I have known him for a long time. Stories about the sacrifices he had made to raise his children are still echoing in my ears.

Best of all, though I am living in Canada, I was fortunate to see him in person and felt his love and affection towards us and these memories will last forever.

Every year I could count on at least one birthday card and that was from Appappah. Being my birthday on the 28th of January and without failing, he has left his last birthday card for me on his desk before he passed away. I will treasure this card forever as a memento.

Even though we can't see him, it doesn't mean he's not there. As long as we always remember him, he will always be alive in our hearts. Appappah, please be our angel and guide us, as you have guided your children and numerous other people through-out your life.

Arunn Sri Ravichelvan

Grand-son

~~~~~

Appappah

I was 4 years old when I came to England and saw Appappah last time. All I could remember was his sweet smile and his cuddle.

Whenever I ask him to play with me, he always says yes.

Only a few weeks ago, I asked my dad to take me to England to see Appappah but unfortunately he passed away before I could see him and play with him.

My dad always says that he was fortunate to have Appappah as his father, and I was also proud to be able to call him as Appappah. I am sure Appappah will look upon us from above and guide us.

Bhairavi Sri Ravichelvan

Grand-daughter

MY BELOVED GRANDFATHER

Whenever I went to his house he always hugged me. He always used to tell me that an apple a day keeps the doctor away. He was a very brave man. When I was a baby he came to see me in Canada. I will always keep his photos with me for memory. When we heard that he was in the hospital we prayed for him hoping that he will be alright but unfortunately he's not alive and with us, but his memories will always be with us. I remember the time when my mom told me how she was brought up. Her dad never let her go to school by bus, instead he told her to go by a car. I will never forget our thartha because he was a good grandfather to all of us.

Sujeeven Anandadevan

Grand-son

My Grandfather

I loved my grandfather very much. In 2003 me and my mom came to England and my brother and my dad stayed at home in Canada. We stayed there for a few days. When we got there, he cared for me very much and kept reminding us to eat green vegetables to be healthy. Then he said take care of your body. But now he is gone. I will certainly follow his advice to be healthy. Although he is not here with us, he will always be in my heart.

Theepika Anandadevan

Grand-daughter

MY DEAR THATHA

He maybe gone but his memories are left with us. He would sacrifice anything for us and all he wanted was for us to be happy. I will keep his last piece of writing with me forever. The day my dad called I told my mom Thatha will be born again and the day he died that was a new life for him in heaven. Something is happening to him now in heaven. He was the best grandfather ever known and he named me Ramgishan. He will always be a hero in our lives.

The day I was born Thatha was very happy. I grew up with him for 2 years and six months. He was enjoying all my growing stages.

I was Thatha's one of favorite grandsons. Whenever I got angry with my Mum and Dad, I go and sleep with my Thatha and Appamma. Whenever Thatha goes to the market. He always buys me Yoghurt and Milk. Every year without failing he would always send me a birthday card with money in it. I always send them, A picture of me, my schools report card, and a long letter because Appamma and Thatha would be reading it all the time. My sister is small but, She always asks where is Thatha I have got no answer, but I can show her Thatha and Appamma's 50th anniversary photo and show Thatha. His main concern was studies, I am going to study hard and fulfill Thatha's wish.

Thatha wherever you go you won't forget us, you are always with us and wishing us with full heart. I was lucky to have a grand father like Thatha, May your soul rest in Peace, good luck for your next life.

Your Loving Grandson
Gishan Sriravishanker

Srinikethan – 1960

வம்சாவழி

சுந்தரம்பிள்ளை + அன்னப்பிள்ளை

வெற்றிவேலு
+
செல்லம்மா

துரையப்பா
+
நல்லம்மா

துரைராஜா
—
நாகம்மா + சடாச்சரம்

—
—
ஸ்ரீதேவி + ஜீவரத்தினம்
—
—
ரஞ்சித்குமார் + சுமணாதேவி

செல்லையா
+
சவுந்தரம்

—
—
நவரட்ணராஜா + விமலாதேவி
—
—
கமலநாயகி
—
—
செல்வநாயகி + ஸ்ரீதாஸ்

ஸ்ரீகௌரி
+
விஸ்ணுபாலா

—
—
ஆரணி
—
—
ஆதவன்
—
—
ஆர்த்தி

ஸ்ரீரவீந்திரன்
+
அம்பிகா

—
—
ஸ்ரீரவிச்சந்திரன்
+
—
—
ஜெயந்தி
—
—
ஷாலினி
—
—
தினேஷ்

ஸ்ரீரவிச்செல்வன்
+
சுபாஜினி

—
—
அருண்
—
—
பைரவி

ஸ்ரீவசந்தி
+
ஆனந்ததேவன்

—
—
சுஜீவன்
—
—
தீபிகா

ஸ்ரீரவிஷங்கர்
+
பாலினி

—
—
ராம்கிஷான்
—
—
நிவேதா

எங்கள் இல்லத் தலைவரின் பிரிவுச் செய்தி கேட்டு
நேரில் வருகை தந்து எமது துயரத்தில் பங்கு கொண்டோர்
கடிதம் மூலமும் தொலைபேசி மூலமும்
அனுதாபச் செய்தி வழங்கியோர்
எமது இழப்பிற்கு எம்மோடு தோள் கொடுத்துப்
பல வகையான உதவிகளையும் பரிந்தளித்தோர்
அனைவருக்கும் எமது மனமார்ந்த
நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறோம்.

FROM:

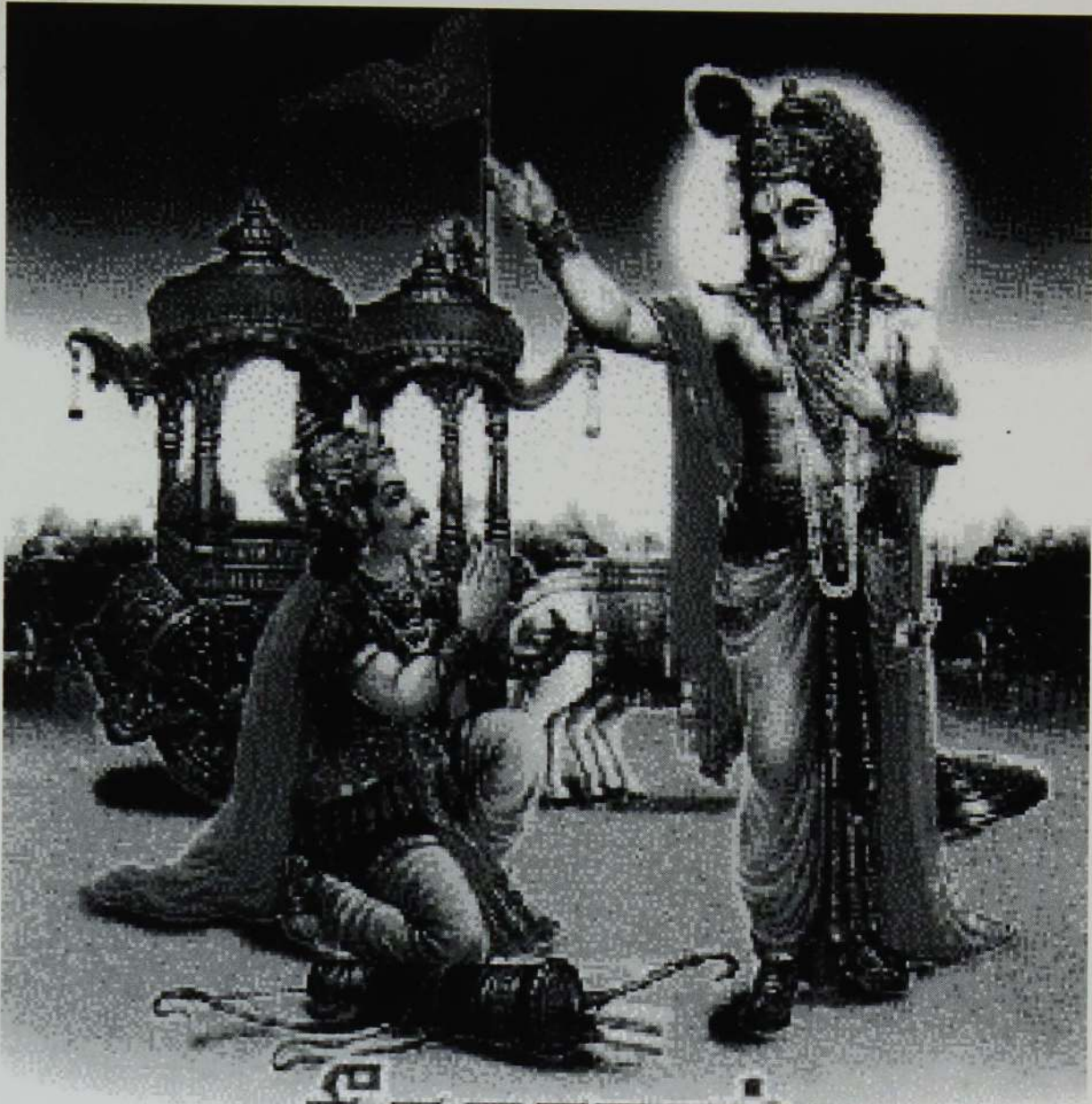
MR. T. SRI RAVINDRAN

19 WENTWORTH ROAD

CROYDON. CR0 3HX.

SURREY. UNITED KINGDOM.

மனைவி
பிள்ளைகள்
மருமக்கள்
பேரப்பிள்ளைகள்
1 Court Close
South Wallington,
Surrey, SM6 9DQ

கீதாசாரம்

எது நடந்ததோ, அது நன்றாகவே நடந்தது.

எது நடக்கின்றதோ, அது நன்றாகவே நடக்கிறது.

எது நடக்க இருக்கிறதோ, அதுவும் நன்றாகவே நடக்கும்.

உன்னுடையதை எதை இழந்தாய்? எதற்காக நீ அழுகின்றாய்?

எதை நீ கொண்டு வந்தாய், அதை நீ இழப்பதற்கு?

எதை நீ படைத்திருக்கிறாய், அது வீணாகுவதற்கு?

எதை நீ எடுத்துக் கொண்டாயோ, அது இங்கிருந்தே
எடுக்கப்பட்டது.

எதை கொடுத்தாயோ, அது இங்கேயே கொடுக்கப்பட்டது.

எது இன்று உன்னுடையதோ, அது நாளை
மற்றொருவருடையாகிறது.

மற்றொரு நாள் அதுவே வேறொருவருடையதாகும்.

இதுவே உலக நியதி ஆகும்.

நீ மணி; நான் ஒலி!

பிறப்பின் வருவது யாதெனக் கேட்டேன்
பிறந்து பாரென இறைவன் பணித்தான்
படிப்பெனச் சொல்வது யாதெனக் கேட்டேன்
படித்துப் பாரென இறைவன் பணித்தான்

அறிவெனச் சொல்வது யாதெனக் கேட்டேன்
அறிந்து பாரென இறைவன் பணித்தான்
அன்பெனப் படுவது என்னெனக் கேட்டேன்
அளித்துப் பாரென இறைவன் பணித்தான்

பாசம் என்பது யாதெனக் கேட்டேன்
பகிர்ந்து பாரென இறைவன் பணித்தான்
மனையாள் சுகமெனில் யாதெனக் கேட்டேன்
மணந்து பாரென இறைவன் பணித்தான்

பிள்ளை என்பது யாதெனக் கேட்டேன்
பெற்றுப் பாரென இறைவன் பணித்தான்
முதுமை என்பது யாதெனக் கேட்டேன்
முதிர்ந்து பாரென இறைவன் பணித்தான்

வறுமை என்பது என்னெனக் கேட்டேன்
வாடிப் பாரென இறைவன் பணித்தான்
இறப்பின் பின்னது ஏதெனக் கேட்டேன்
இறந்து பாரென இறைவன் பணித்தான்

'அனுபவித் தேதான் அறிவது வாழ்வெனில்
ஆண்டவ நேநீ ஏன்' எனக் கேட்டேன்
ஆண்டவன் சற்றே அருகு நெருங்கி
அனுபவம் என்பதே நான்தான் என்றான்!

- கவிஞர் கண்ணதாசன் -

**"All the world's a stage And all the men and women merely players
They have their exits and their entrances." Shakespeare - "As you Like it"**